

Tuyển tập

100 bài Tình Tự Quê Hương 2

Viết về Quê Hương, Dân Tộc,
Tình Tự, Con người và Sắc thái Việt Nam.

TNT Mặc Giang
thnhattan@yahoo.com.au

01. Tôi là Người Giáo viên
02. Một ngày mai sẽ mới
03. Khốn khổ một đời xe thồ mọt
04. Lại một nhịp cầu
05. Thú rừng cứ mãi đi hoang
06. Tiếng vọng ngục tù
07. Đường lên viễn xứ
08. Nhớ lại ngày qua
09. Xin mở mắt nhìn đời
10. Sẽ có ngày về
11. Mơ màng ôm vũ trụ
12. Tiếng gọi quê hương
13. Tiếng gọi tình người
14. Ta nhủ mình nghe
15. Gởi quê hương
16. Gởi miền quê
17. Gởi vùng sâu
18. Gởi thị thành
19. Gởi riêng nhà
20. Thăm lại trường xưa
21. Thăm người nghèo
22. Gởi người phé nhân
23. Gởi miền nước mặn đồng chua
24. Gởi người ở vùng cao
25. Thăm người mua bán ve chai
26. Thăm chị bán hàng rong
27. Thăm giới doanh thương
28. Tôi gởi thơ tôi
29. Âm vang hồn tử sĩ
30. Những nắm mồ không tên tuổi
31. Không biết sống nghĩa là xuân sẽ chết
32. Tiếng gõ của thời gian
33. Con người phiêu bạt
34. Ta xin góp mặt cuộc đời
35. Này em nhé cuộc đời là thế đó
36. Tôi không vẽ một khung trời thơ mộng

37. Ba mươi năm lịch sử trôi dòng
38. Ba mươi năm rồi đó
39. Dòng thời gian em có nghe
40. Nếu một mai có về thăm quê mẹ
41. Bình minh chưa ló dạng
42. Vẫn thơ còn đó đẹp thay
43. Là thi sĩ, nghĩa là...
44. Thương những gia đình bất hạnh
45. Thương trẻ thơ quê nghèo khổn khó
46. Lá rụng về cội
47. Uống nước nhớ nguồn
48. Tôi không có bán thơ đâu
49. Nơi quê nghèo nho nhỏ
50. Những người em bé nhỏ của tôi ơi
51. Em thấy đó nơi xa mờ hoang đảo
52. Những vành hoa thế hệ
53. Đừng khổ nữa người ơi
54. Tình non nước không phai
55. Reo bình minh thức dậy
56. Thăm viếng nhà thương
57. Thăm nơi dưỡng lão
58. Thăm viện cô nhi
59. Thăm nơi giữ trẻ
60. Không bán thơ đâu
61. Thăm nhà thương điên
62. Thăm viếng trại cùi
63. Thăm người lao động
64. Xin gửi cho anh
65. Xin gửi cho chị
66. Xin gửi cho em
67. Trao thế hệ đàn em
68. Thăm hỏi tiên nhân
69. Không biết ngày mai tôi trở về
70. Trong cuộc sống biết nhìn đời bạn nhé
71. Tình quê hong giọt nắng
72. Leo lên đồi hy vọng
73. Đã đến ngày mai
74. Năm mươi thương
75. Năm mươi thương nữa
76. Mười thương một
77. Mười thương hai
78. Mười thương ba
79. Mười thương bốn
80. Mười thương năm
81. Mười thương sáu
82. Mười thương bảy
83. Mười thương tám

84. Mười thương chín
85. Mười thương mười
86. Việt Nam còn đó muôn đời
87. Dòng thơ gọi tình người
88. Ta tin tưởng ngày mai
89. Đã mòn ba vạn sáu
90. Ta đang sống nghĩa là ta sẽ chết
91. Hồn sông núi, gác câu thơ bỏ ngõ
92. Ta về
93. Khô nghèo ôm thân phận
94. Không thành danh cũng thành nhân em nhé
95. Ngày qua như một con mê
96. Kê đầu gối trắng
97. Trăm năm chi nữa đón mời thế nhân
98. Bao năm đi nữa vẫn còn trời quê
99. Thương người phé bình
100. Hãy nói dùm tôi

Tôi là Người Giáo Viên

Tháng 10 - 2004

Tôi là người giáo viên
Cả cuộc đời gắn liền trường lớp
Cả tâm tư nặng nợ học trò
Giáo án, giáo trình nhuần nhuyễn nhỏ to
Giảng dạy, truyền trao đã mòn cuống phổi
Ngày giờ dài, đều đem ra nói
Năm tháng rộng, đều gói cho xong
Nghề giáo viên, chữ nghĩa đèo bồng
Lời văn vẻ, gọi ngành giáo dục
Tôi là người giáo viên
Có phải chăng đó là một nghề thiên chức
Trân quý tinh hoa nên nhẩn bóng sân trường
Đẻo ngọc đãi vàng nên mòn bảng phấn hương
Lương bổng đâu bằng lương tâm nghiệp vụ
Bao sách vở đã nát nhàu chưa đủ
Còn chính trang cho cập thế cập thời
Mỗi em học trò là một nét tinh khôi
Nên nhà giáo phải là người tinh tế
Tôi là người giáo viên
Học trò của tôi, nhiều không thể kể
Mỗi một năm, từng lớp mới thay hoài
Còn phần tôi, một lớp cũ dạy thôi
Mọi trang sách đã làu thông từng chữ
Theo thời gian, các em ra trường, tứ xứ
Tôi ngồi đây, còn đếm lá sân trường

Các em trưởng thành, đi khắp muôn phương
Tôi ngồi đây, nhớ trò xưa trường cũ
Tôi là người giáo viên
Ngày hai buổi, thầy trò hội tụ
Tháng năm dài, bán cháo tư lương
Mới trông qua, đạo mạo đường đường
Khi nhìn lại, nghèo xơ tui mốc
Nhưng tôi thương mái trường lớp học
Nhưng tôi thương tuổi trẻ học trò
Nên sống nghề xơ xác như mo
Như pho sách treo màn lưới nhện
Tự kim cổ, danh xưng trù mển
Tiếng yêu thương, hai chữ Thầy Cô
Các em lớn lên, dù làm gì, cũng gọi học trò
Đời tôi đó, nhà giáo già lụ khụ
Tôi là người giáo viên
Trường xưa lối cũ
Sách vở chưa mòn
Vừa yêu nghề, vừa yêu cả tuổi non
Trao thế hệ niềm tin yêu hy vọng.

Một Ngày Mai Sẽ Mới

Tháng 12-2004

Từ hổ thẳm trèo lên đỉnh dốc
Từ sông sâu lặn lội vô bờ
Chấm điểm son để làm dấu mốc
Nghiệt ngã rồi tỉnh mộng ngu ngơ

Từ vũng tối tìm ra ngõ sáng
Từ chông gai rẽ lối lên đường
Thuyền ra khơi xa rời bến cạn
Đưa con thuyền rẽ sóng trùng dương

Cuộc đời nào ai cho mà có
Nhục vinh nào cũng chẳng ai cho
Mọi bại thành đi từ gian khó
Đói lạnh nhiều mới quý ấm no

Biết khổ đau đừng đày cát bụi
Biết tình người đừng ả tang thương
Để một mai không nhiều tiếc nuối
Không hận sâu bi lụy vấn vương

Từ đôi chân ngáng đầu đi tới
Từ đôi tay ra sức đắp xây
Cho ngày mai một ngày sẽ mới

Quyết bước đi trọn cuộc đời này

Từ tâm tư khai đường mở lối
Từ tấm lòng xây dựng tin yêu
Đẹp như trăng óng vàng chiếu rọi
Cho người người gìn giữ nâng niu.

Khôn khổ một đời, Xe thổ mộ !

Tháng 12-2004

Bao nhiêu năm sao vẫn như thế đó
Sắt dẫu hoen và đá dẫu hao mòn
Thực chất nguyên si, chẳng chút nào hơn
Lăn lóc mãi trên vành xe thổ mộ

Cổ đẩy chạy trên gập ghềnh loang lổ
Đập vá nhiều chiếc vỏ cũ tan hoang
Đập chỗ này, xì chỗ khác vỡ toang
Lôi ì ạch, đã quá thời phế thải

Bao ghế cũ thay nhau hoài ngây dại
Đạp chùn chân chưa thấm thấu tâm can
Đường đi đồ nát, sỏi đá chẳng màng
Ra oai lực, tung mịt mù bụi bặm

Đã bao năm, chai sần ra sức nắm
Là bấy năm, xịt ra khói chơi vơi
Oan nghiệt nhau chi, cay đắng cuộc đời
Đau khổ trăm đường, cỏ cây xơ xác

Ngã bóng hoàng hôn, sương sa điểm bạc
Mở cửa hoàng tuyền, bệ rạc rêu xanh
Đập vá chi những rách nát trông thành
Cho khôn khổ, một đời, xe thổ mộ !!!

Lại Một Nhịp Cầu !

Tháng 12-2004

Mong em hiểu, đừng cho tôi nói trước
Nói cho em, tôi biết nói những gì
Viết cho em, quả thật khó quá đi
Em giữa dòng, tôi cuối sông, xa lắc
Hai mốc thời gian, làm sao có mặt
Hai khối đỉnh đầu, đâu dễ giống nhau
Tôi ngập ngừng ngẫm nghĩ giây lâu
À, có thể, qua nhịp cầu vạn lý

Chỉ cần em hãy lia ngôn, nắm ý
Lời của tôi, nhưng hiểu ý là em
Rồi chính em bước đi những khung thêm
Của từng bậc giữa trường đời muôn nẻo
Xưa tôi đi, qua cầu tre lắt léo
Nay em đi, qua cầu vánh đống đình
Mai biết đâu, là cầu khỉ gập ghềnh
Nhưng em nên hiểu, qua cầu, làm chi mới được
Vây thì có gì là sau với trước
Ta có thể hiểu nhau bằng ý thay lời
Cuộc đời này, nhiều ngõ ngách em ơi
Ta hãy nhìn nhau qua nhịp cầu giao cảm
Nói cho em nghe
Ngay cả tôi đây
Thôi “bỏ qua đi tám”
Trong chính tôi, mỗi một ngày đã đổi khác triền miên
Huống nữa ta khác nhau
Không gian, thời gian, thế hệ, mọi miền
Đừng đòi hỏi những gì như đình đống cột
Đường của em đi, em hãy đi cho tốt
Đường của tôi đi, tôi cứ đi cho cùng
Dù khác nhau, nhưng ta mãi đi chung
Giữa cuộc đời, tình thương và sự sống.

Thú Rừng cứ mãi đi hoang !

Tháng 12-2004

Sao biết được khi ngày mai chưa nắng
Ngóng sao mờ xô đẩy vỡ bóng đêm
Cửa âm u là một trời căm lạng
Khi tan hoang còn lăm những gập ghềnh

Sao biết được khi ngày mai chưa tới
Đã hẳn chưa, còn luống những đêm dài
Cuối lần mức, buổi giao thời chơi với
Con đường nào dẫn đến lối thiên thai

Đứng núi này thế thường trông núi nọ
Sóng trường giang ao ước mộng hải hồ
Có nghĩa gì khi trời nghiêng bóng đổ
Trơ cội cành xác lá cũng tàn khô

Sao biết được con đường đi chưa tới
Vẽ chi nhiều ngõ ngách những dọc ngang

Mộng với thực lệch đôi đàng diệu vợi
Nhu trắng sao thôn thức nuốt mây ngàn

Có đi đêm mới thấy sương thấm lạnh
Có lên đèo mới biết vụn sơn khô
Có muôn trùng mới nghe chim mỗi cánh
Có tang thương mới thấu những ê chề

Chưa vào tròng đâu biết gì lẫn quản
Bước vào tròng mới thấy lộn vòng quanh
Chưa khuấy động nên chìm sâu cận bản
Khuấy động rồi dòng nước hết trong xanh

**Đừng xây mộng trên đôi cao ảo tưởng
Đừng ôm mơ ru giấc ngủ kinh hoàng
Trơ mắt ếch vẽ khung trời to tướng
Nên thú rừng cứ mãi mãi đi hoang.**

Tiếng Vọng Ngục Tù

Tháng 12-2004

**Bóng tối chìm khe,
Ngưỡng cửa ngục tù
Nào ai có nghe
Tiếng kêu xiềng xích**

**Ngày còn không có
Hỏi chi cô tịch
Trời đất nào khép cửa ngục âm u
“Nhứt nhứt tại tù, tại ngoại thiên thu”
Lao lý hồi, tiếng hò đưa lao lý**

Tội vô tội, tội tình chi, lao lý
Lý hò đưa lao lý, lý lao tình
Chôn ngục tù như một cõi âm linh
Sống hết cựa, ê mình, nhưng khó chết

**Ai có chết, và ai không có chết
Tôi chết đi, ai ở chôn lao tù
Bên ngoài kia, giành giật, đá lăn cù**

Chỗ tôi ở, một trời, ai dám động

**Khung cửa sắt, đỡ tang bằng lương đồng
Bốn vách tường, khép ngang dọc hùng anh
Trong với ngoài, cùng vũ trụ vờn quanh
Có khác chẳng một chiếc vòng kèm tỏa**

Cửa ngục lương tâm
Cửa lòng ai khóa
Tôi ngồi đây, ai có khóa được tôi
Tội tù tù tội, cả một đời tôi
Ai dám mở và ai không dám mở ???

Đường Lên Viễn Xứ

(Nhớ lại ngày qua)

Tháng 12-2004

Tôi đã đi rồi, đường lên viễn xứ !
Ngày tôi đi không thể nói được đâu
Khi tôi đi như nước chảy qua cầu
Biết đi về đâu, làm sao mà nói

Ngày tôi đi, trong đêm mờ tăm tối
Cứ bước đi, đâu biết đến phương nào
Một khi đi là đã phóng theo lao
Đành chấp nhận những gì không chấp nhận

Trước mặt, một khung trời bất tận
Sau lưng, cả dĩ vãng dần xa
Tôi bước đi như một kẻ không nhà
Đường không dấu, biết đâu là định hướng

**Dù có nghĩ, nhưng chỉ là tưởng tượng
Dù có mơ, nhưng chỉ mộng mà thôi
Kẻ độc hành, ôm độc vọng đơn côi
Đánh dấu hỏi, gửi phương trời vô định**

Nếu còn sống thì ngày mai sẽ tính
Nếu chết đi như giấc ngủ riêng mình
Cát bụi nào rồi cũng trả lung linh
Chỉ nuôi tiếc một lần vương cát bụi

Đường viễn xứ chưa chấm thành điểm cuối
Nên tôi đi, cũng đã được đến nơi
Tay trắng bàn tay
Làm lại cuộc đời
Viết từ số không
Vẽ ngày hy vọng.

Nhớ Những Ngày Qua

(Viết cho những ai được và không được như mình)

Tháng 12-2004

Thật diễm phúc vì tôi chưa có chết
Nên hôm nay tôi mới viết cho nghe
Đời phiêu du như giấc mộng thật hè
Nếu nhìn lại, nghe rộn người sờn ốc

Cõi trần gian bao con đường hiểm hóc
Mỗi nhân sinh đều độc lộ riêng mình
Đã đi qua mà quay lại thất kinh
Bước chỉ tới, chứ lùi đâu được nhĩ !

Đời tuy ngắn nhưng đường dài vạn lý
Khổ không nhiều nhưng cộng lại phong ba
Kể cho nhau nghe, sao hết, ời chà !
Con đường đi trải bao nhiêu gai góc

Cả dĩ vãng, biết đâu làm dấu mốc
Đã qua rồi, xin trả lại thời gian
Có nhớ chẳng như những tiếng âm vang
Đong cay đắng, đổ đầy trang kỷ niệm

Có thanh trong, mới thương trời màu tím
Có sơ cơ, mới quý những chân tình
Có hàn vi, mới biết kẻ thương mình
Chấm điểm son trên bức tranh phù thế

Đâu nói chi, và chẳng cần kẻ lẽ
Tôi giữ gìn một cõi của riêng tôi
Đời có ra sao rồi cũng được thôi
Cho nghĩa thú một đời tôi, ý vị.

Xin Mở Mắt Nhìn Đời !

Tháng 12-2004

Xin mở mắt nhìn đời
Cho người người gần lại
Xin hạnh nguyên mãi mãi
Cho người người mang theo
Xin mở cửa nhà nghèo
Để thương người khốn khó
Xin vén màn vô võ
Để xót kẻ trông chờ
Xin đến nẻo bơ vơ
Để thương người lạc lõng
Xin nhìn khung sắt đóng
Để thấy cảnh lao tù
Xin đến chốn âm u
Để thương đời bất hạnh
Xin nhìn nhiều khía cạnh
Để hiểu được tình người
Xin bớt những nụ cười
Để chia đời tiếng khóc
Xin nhìn trông nheo nhóc
Để thấy cảnh khốn cùng
Xin mở cửa bao dung
Để nhường cơm xẻ áo
Xin nhìn trong hũ gạo
Để thấy kẻ thiếu ăn
Xin nhường bớt khôn lanh
Để chia người dốt nát
Xin hãy mang tiếng hát
Để bớt khổ cuộc đời
Xin dừng những chơi vơi
Để thương người chết đuối
Xin thôi đừng mê muội
Để xót kẻ đại khờ
Xin dừng những cơn mơ
Để thấy đời chân thật
Xin nhìn trông lây lất
Để xót nỗi cơ hàn
Xin nhìn những lâm than
Để thương đời gian khổ
Xin dừng cơn tan vỡ
Để bớt cảnh chia ly
Xin nỗ lực trường kỳ
Để xây đời thiện mỹ
Xin hòa chung ý vị

Đề xây đắp tin yêu
Xin trân trọng nâng niu
Đề cho đời hy vọng
Vàng thơ đang bay bổng
Nhưng xin phép tạm ngưng
Đừng ngoảnh mặt quay lưng
Cho cuộc đời tươi đẹp.

Sẽ Có Ngày Về !

Tháng 12-2004

Ngày xưa tôi đi
Không ai lên tiếng gọi
Nhưng tôi thầm khẽ nói
Tôi ra đi, rồi sẽ có ngày về
Con đường đi, còn có kéo lê thê
Con đường về, không đâu làm điểm mốc
Hố sâu thăm nên sâu dần xuống dốc
Đèo lên cao nên cao tít cheo leo
Chuyến ra đi đánh vút một cái lèo
Đi đi mãi cơ chừng chưa dừng được
Sông mòn bến nước
Thuyền đậu xa bờ
Đêm tối trăng mờ
Sao khuya chưa tỏ
Trong giấc ngủ ôm mơ về trước ngõ
Lối mòn xưa ghi dấu nét đầu thôn
Nghe âm êm đang sống dậy tâm hồn
Chợt bừng tỉnh thì ra ru giấc mộng
Thuyền xa khơi, nên con thuyền vỗ sóng
Nước tràn bờ, nên nước ngập đại dương
Đời phiêu du xây sát gió sương
Sông bến cũ mảnh treo tuế nguyệt
Trăng gát đầu non
Trăng tròn hay khuyết
Núi ngủ rừng khuya
Núi trẻ hay già
Mơ từ giấc ngủ đêm qua
Tôi từ quê cũ chưa xa con thuyền
Suy tư ôm ấp niềm riêng
Giã từ một chuyến vĩnh niên miên trường
Tôi đi còn đó quê hương
Một mai thăm lại trên đường tôi đi.

Mơ Màng Ôm Vũ Trụ

Tháng 12-2004

Ta nhắm mắt mơ màng ôm vũ trụ
Ta lặng thinh cùng vãn vũ trắng sao
Ta đan tay nghe ngọn gió rì rào
Ta đan tâm nghe con quay thôi động
Một cõi mênh mông
Đất trời lỏng lộng
Một cõi diễm hằng
Mở cửa huyền vi
Nẻo hồng hoang lên tiếng thăm thì
Ngõ thiên hà dừng chân bở ngõ
Bất động châu thân
Bật làn hơi thở
Từng sắc thanh xô đẩy tiếng âm ba
Từng li ti đến cùng tận bao la
Như bèo bọt tờ mảnh treo đầu gió
Ngàn xưa thế đó
Chuyển mạch khơi nguồn
Ngàn sau cũng rứa
Thông cánh tay buông
Mọi hư thực thực hư như huyền mộng
Cát bụi nào vô tình ứ đọng
Mỗi tụ tan biến hóa hình hài
Cõi trần gian nào khác chốn thiên thai
Mỗi nhân tố đẩy xô đường độc đạo
Máy huyền cơ xảo
Chủ khách làm vì
Nơi ta đi, mà nào đã có đi
Nơi ta đến, mà nào đâu có đến.

Tiếng Gọi Quê Hương

*Thơ Nhạc * Tháng 12-2004*

Người Việt Nam quê hương ta ơi
Tiếng Việt Nam tiếng nói vào đời
Giống Lạc Hồng cất rộn năm nô

Từ quê nghèo gian khó mái tranh
Bếp hồng êm, sưởi ấm trong lành
Thuở đầu đời lúa tuổi còn xanh

Từ quê cha ta mới lớn lên
Từ đất mẹ chân cứng đá mềm
Nên muôn đời không thuở nào quên

Rồi ta đi trên quê hương ta
Bắc Nam Trung đâu cũng là nhà

Khi xa rồi ta nhớ thiết tha

Rồi ta đi trên khắp quê hương
Ta bước đi trên mọi nẻo đường
Mỗi một miền lưu lại vấn vương

Tình quê hương tiếng hát âm vang
Bông lúa thơm trên cánh đồng vàng
Cho người người gìn giữ cưu mang

Từ thị thành cho đến miền quê
Non nước ta ước vẹn câu thề
Như sông dài ôm ấp bờ đê

Người Việt Nam quê hương ta ơi
Tay trong tay gìn giữ muôn đời
Cho tình người không thưở nào vơi.

Tiếng Gọi Tình Người !

Tháng 12-2004

Xin trời yên biển lặng
Cho hết cảnh thiên tai
Trần thế khổ đau dài
Đừng gây chi tang tóc

Xin rừng thiêng nước độc
Hãy biến mất oan khiên
Cho nét đẹp tự nhiên
Trên núi rừng hùng vĩ

Xin mở đường vạn lý
Cho nhân loại gần nhau
Đừng gieo rắc khổ đau
Cho tình người thêm đẹp

Xin chiến tranh chấm dứt
Để mang lại hòa bình
Kết thúc mọi đao binh
Để không còn thù hận

Chiến tranh và thù hận
Chỉ gieo rắc tang thương
Tao loạn và nhiều nhưong
Máu xương mềm da thịt

Xin xóa tan cừu địch

Hãy xóa bỏ hận thù
Thôi khói lửa mịt mù
Đừng gây thêm đổ nát

Xin khùng bỏ tàn ác
Hãy khơi động máu tươi
Hãy nói tiếng con người
Đừng gieo chi thống thiết

Xin những giới tài phiệt
Qua đường xã hội đen
Đừng vì sống bạc tiền
Gây ra nhiều tội phạm

Xin cửa quyền nhũng lạm
Châm dứt cảnh tham ô
Dùng phong hóa điếm tô
Cho người người trong sạch

Xin tìm phương giải cách
Giảm ranh giới giàu nghèo
Nơi nứt vách đổ đèo
Nơi cực cùng đói khổ

Xin tình người hiền lộ
Xin nhân loại thương nhau
Xin nhuộm lại sắc màu
Hành tinh xanh tươi đẹp.

Ta Nhủ Mình Nghe !

Tháng 12-2004

Một kiếp phong sương trên đường gió bụi
Quãng đường dài đã mấy chục năm qua
Bước nhiều khê len lỏi bước trầm kha
Đi đi mãi giữa cuộc đời muôn mặt
Có những đêm về
Trăng sao vàng vặc
Thu mình góc nhỏ
Gát cửa cô liêu
Quãng đường đi, đã làm được gì, còn lại bao nhiêu
Tay vất trán, đôi mắt nhìn đời, sức cùng lực kiệt
Ngày mai chưa đến
Một trời biền biệt
Quá khứ dần qua
Bỏ lại sau lưng
Đèo vi vu, gió hú nửa chừng

Chiều xuống dốc, cuối đời chưa thỏa
Trông đêm tối có những vì sao sáng tỏa
Bãi cát vàng có những hạt cát trắng tinh
Ngẫm gần xa rồi lại ngẫm tới mình
Gần hết một đời, không ra sao cả
Có những loài hoa, thơm hương hữu xạ
Cây cỏ bên đường cũng được thơm lây
Còn riêng ta, chẳng có chút may may
Vây mà đứng giữa trời chi chật đất
Tiếng dế ni non, xa đưa lây lất
Đời ta vô hại, cũng có lợi mà
Cây cỏ điêu tàn mới nổi lá hoa
Sao lại bảo bùn đen không nghĩa lý
Ta phải sống cho đời còn ý vị
Khi nằm yên thì buông xả chẳng sao
Trời còn ông thấp ông cao
Đất còn lồi lõm chớ nào phẳng phiêu
Có thô mới quý mỹ miều
Có thiên mới thấu những điều cao xa
Có cửa thì mới có nhà
Có bờ lau sậy có phà qua sông
Đời ta, có, còn hơn không !!!

Bài Thơ Thứ Bảy :

Gởi Quê Hương

Tháng 12-2004

Bài thơ thứ bảy gởi quê hương
Xin nhắc cùng nhau để nhớ thương
Trên bước trường đời muôn vạn nẻo
Tình quê ai cũng lắm tơ vương

Đã mở đê rồi, phải thế không
Thơ tôi gởi xuống dưới dòng sông
Nên tôi xin viết hồn sông núi
Sông núi muôn đời quyện núi sông

Có nước có sông có núi non
Có hương quê gấm vóc vương tròn
Có tình non nước ngàn năm gọi
Có sử vàng ghi những sắt son

Quê hương nay đã được sao rồi
Có khổ nhiều không hay đỡ thôi
Thổ mộ, dốc đời leo nặng nhọc

Vói bàn tay, đắp vá tô bồi

Hãy vá những gì còn rách nát
Hãy xoa cho hết những đau thương
Ruột mềm máu chảy cây rung cội
Dù có ra sao, chớ lập đường

Nhắc đến quê hương nghe xuyên xao
Ra đi, dù có ở phương nào
Một khi nhung nhớ về quê cũ
Là nhớ một trời, nhớ biết bao !

Bài Thơ Thứ Tám :
Gởi Miền Quê
Tháng 12-2004

Bài thơ thứ tám gửi miền quê
Đồng thấp ruộng cao lối ngõ về
Thoang thoảng hương thơm mùi lúa mạ
Dân quê đậm âm vẹn câu thề

Có những cây cầu nối lối đi
Cầu tre cầu khỉ hay cầu gi
Lại qua, có nhớ về nơi ấy
Lỡ bước bên đường lỡ bước đi

Mùa gặt thôn trang lấm rộn ràng
Hỡi ai gánh lúa mới băng ngang
Đường xa có nặng đôi vai gánh
Quảy bớt dùm cho một đoạn đàng

Hỏi bác nông phu có mấy lời
Một đời lam lũ giọt đầy vơi
Cháu con có giúp dùm cho bác
Đỡ được chút nào hay chút thôi

Xin hỏi thăm em bé mục đồng
Quê nghèo, em có học hành không
Nhớ xin cha mẹ cho đi học
Kẻo dốt, mai này, tội biết hông !

Cho tôi nhớ lại mái lều tranh
Của những ngày xưa sống đẹp lành
Dù đã xa rồi tôi vẫn nhớ
Cái thời thơ ấu, tuổi còn xanh.

Bài Thơ Thứ Chín :
Gởi Vùng Sâu
Tháng 12-2004

Bài thơ thứ chín gởi vùng sâu
Cuộc sống khổ không, thật dãi dầu
Vách lá nhà tranh xây ọp ọp
Phong trần vá đủ, chưa qua đâu

Tay trắng, sức người tạm dựng nên
Bào mòn lao khổ dễ nào quên
Đêm ngày cực nhọc đong đưa mãi
Từng bước gian truân lắm gập ghềnh

Như thế, hôm nay đã đỡ rồi
Thời gian mới đến khổ ôi thôi
Một trời mờ mịt đèo heo gió
Dở khóc dở cười chớ dễ đâu

Lần lượt phát quang từng khoảnh vườn
Rời bầu rời bí rời bờ nương
Thêm cây ăn trái cùng khoai, bắp
Cuộc sống dần dà thấy cũng thương

Chung nhau để mở mái trường làng
Gọi lớp tình thương cho nó sang
Chứ thật, mấy cô cùng bọn trẻ
Lừa thừa, bàn ghế chỉ vài hàng

Tôi là người sống ở vùng sâu
Thời thế đẩy đưa chớ biết đâu
Khoảnh khoắc dần qua cây cắm rễ
Mai sau, thành cát rồn chôn nhau

Thời tôi hai thế chẳng phôi pha
Con cháu ngày mai bớt đậm đà
Mới biết dòng đời trôi chảy mãi
Thì thôi, non nước cũng non nhà !

Bài Thơ Thứ Mười :
Gởi Thị Thành
Tháng 12-2004

Bài thơ đang viết gởi về đâu
Phố sá công viên rợp sắc màu

Nên gởi về thăm nơi chốn ấy
Xa rồi, dĩ vãng đã chìm sâu

Nhớ những con đường tôi đã đi
Ngày xưa quen thuộc chẳng lưu gì
Nhưng khi đánh mất, ngàn xa gọi
Khi đã xa rồi, thăm biệt ly

Tôi viết vài dòng thăm phố xưa
Đem thương gởi nhớ nói sao vừa
Thời gian thăm thoát trôi đi mãi
Trôi cả ngày về ai biết chưa

Hôm nay phố thị ra sao anh
Thay đổi, cố nhiên, thế đã đành
Nếp sống, dân tình trao thiện mỹ
Hay cây bay gió, lá bay cành

Còn những em thơ bên hè phố
Còn chị gánh gồng bán hàng rong
Còn em bới rác thòng mũi rỏ
Còn cô mới lớn bán hồng son

Lại còn lớp trẻ bọc xanh xao
Núp xó hẻm đen thổi mòng đào
Ru giấc thần tiên mờ khói trắng
Khổ thân khổ nước tính làm sao

Tôi không bay nhảy những kiêu sa
Đón gió đu cây phớt lựa là
Mà muốn nhìn sâu khu ổ chuột
Nhìn bao rác rưởi ngập gần xa

Tôi muốn về thăm lại phố xưa
Ngồi yên đâu đó một chiều mưa
Để nghe quạnh quẽ hồn cô lũ
Lệ sử điêu tàn gởi giọt mưa.

Bài Thơ Mười Một :

Gởi Riêng Nhà

Tháng 12-2004

Bài thơ mười một gởi riêng nhà
Tôi sẽ hỏi thăm hết cả nhà
Trước hết, xin hỏi ba hỏi mẹ
Rồi sau, mới hỏi đến gần xa

Ba đã già rồi, có khỏe không
Mẹ đeo tuổi hạc, đá đeo bông
Đến nay ốm yếu còn chi nữa
Trông được ngày nào thì cứ trông

Tóc bạc của ba nhuộm gió sương
Còn kia, tóc trắng, mẹ sầu thương
Trắng treo đủng đỉnh chòm mây bạc
Hết cả cuộc đời, bởi cháu con

Anh đã làm gì để thế ba
Quyền huynh thế phụ ấy là nhà
Anh tay cầm lái em chèo chống
Mới xứng là anh của cả nhà

Còn chị làm gì hỡ chị ơi
Hai vai liễu yếu gánh hai nơi
Bên này đã nặng, bên kia nữa
Như mẹ bây giờ đó, chị ơi !

Và còn em nữa phải không em
Đừng ỷ làm em mà ẽm ẽm
Anh chị đi đầu nên vất vả
Làm em phải hiểu mới là em

Còn hàng xóm nữa còn bà con
Còn ý tương lân, cho vẹn toàn
Dù có ra sao ta vẫn nhớ
Ân tình nghĩa trọng tấm lòng son.

Bài Thơ Mười Hai :
Thăm lại trường xưa
Tháng 12-2004

Bài mười hai gợi về trường cũ
Để nhớ ngày xưa dưới mái trường
Bạn bè khi ấy còn đâu đó
Trường cũ đây rồi ai vẫn vương

Ai về nhớ lại mái trường xưa
Hai buổi sớm chiều dẫu nắng mưa
Nhưng ít mấy khi ta vắng mặt
Học trò hiếu học dễ thương chưa

Trường xưa lối cũ đã đi qua
Ai đứng buồn trông những xót xa

Năm tháng tàn phai, mờ dấu tích
Phát phơ chiếc lá cuốn la đà

Ngày đó, ai chậm chậm bước đi
Cho ai nhanh bước cứ đi đi
Và ai, ghi vết hằn, lưu dấu
Ghi lại đường đi, ghi những gì

Khi học, có người hay đến trước
Khi tan, có người lại về sau
Thời gian cứ thế trôi đi mãi
Nhưng để không gian gợn sắc màu

Học xong, kết thúc, phải chia tay
Thuở ấy, nào ai nghĩ, có ngày
Sẽ đến trường xưa nhìn lối cũ
Chìm trong dĩ vãng, thấy hay hay !!!

Bài Thơ Mười Ba :

Thăm Người Nghèo

Tháng 12-2004

Bài thứ mười ba thăm giới nghèo
Cái nghèo đeo đẳng mãi đeo theo
Tháng năm thịnh thoảng chưa qua ngật
Thì hỏi làm chi thoát cái nghèo

Vốn nghèo nên sống chẳng ra chi
Thiếu trước hụt sau, khổ nó đi
Thảm thấu cuộc đời nhiều bất hạnh
Cây sầu dần lớn với cây bi

Tôi đã nhìn qua thấy tận tường
Cái nghèo quay quắt khổ không lường
Nào cha nào mẹ nào con cháu
Vá víu từng ngày thật thảm thương

Mái tranh chừa lỗ, ngó ông trời
Vách lá chừa khe, đón gió chơi
Cơm cháy phơi khô, dành nấu cháo
Nhà không đóng cửa, chẳng ai dòi

Tháng năm lui tới, không ai hỏi
Thấp thỏm lân la, chẳng ai mời
Đem bán cái nghèo, không ai gọi
Đem khoe cái thiếu, chẳng ai chơi

Cái nghèo cứ thế nó làm reo
Reo suốt một đời đến mốc meo
Đem ném chẳng rơi, quăng chẳng rớt
Biết đâu, lỡ chết, nó còn theo

Xin cảm ơn ai hiểu phận nghèo
Đời tôi tệ quá, bặt hơn bèo
Trông qua ngó lại, còn nghe quải
Khú để như miêu, nó vẫn meo !!!

Bài Thơ Mười Bốn :
Gởi Người Phế Nhân
Tháng 12-2004

Mười bốn, tôi xin gởi phế nhân
Làm sao như thế biết sao lần
Tôi xin han hỏi tình chân thật
Chia xẻ những người không vẹn thân

Người nói một thời thuở chiến chinh
Đạn bom đã cướp mất thân hình
Quê hương khói lửa đành cam phận
Cam cả nhân gian chẳng nhớ mình

Người thì lại nói lúc thời bình
Giá áo túi cơm, ùi đất, sinh
Tắc đất tắc vàng ra trái thúì
Nổ đoành một cái kéo về dinh

Người thì tàn tật mới ra đời
Cha mẹ trông qua luống rụng rời
Nhưng đã là con ươm giọt máu
Nên ươm đến cả một đời thôi

Người thì tật bệnh phát sinh ra
Lúc trước cũng như ai ấy mà
Đâu biết hôm nay mang bệnh tật
Còn chi đâu nữa mà kêu ca

Có người lại bị bởi thiên tai
Trần thế có chi chịu khổ dài
Ách nước tai trời sao tránh khỏi
Đến ai đành chịu, trách chi ai

Cuộc đời như thế, hỡ người ơi

Tiếng khóc lại chen lẫn tiếng cười
Thân thể nào ai mà biết được
Khi tàn, đành khổ đến tàn hơi

Ai có thương, đời sống phé nhân
Trần thân cho thấu những phong trần
Xót thương cơ cảm, còn thương xót
Cho những người mang kiếp phé nhân !!!

Bài Thơ Mười Lăm :
Gởi Miền Nước Mặn Đồng Chua
Tháng 12-2004

Bài mười lăm gởi miền nước mặn
Quén đất phèn nhuộm cánh đồng chua
Bờ lau sậy vành đai lá chắn
Biển mênh mông sóng gợn gió lùa

Thăm miền đất nước của quê tôi
Nước mặn đồng chua thăm mặn môi
Ăn chất mặc bền nên chất phác
Sống bình thường chẳng nghĩ xa xôi

Hai bên mây nước kéo hai bờ
Én liệng cò bay cá lững lờ
Đôi nẻo giao thoa mùi mặn ngọt
Khổ tuy nhiều đẹp cũng như mơ

Thủy triều lên xuống mỗi ngày đêm
Khi thấp khi cao mấp mé thêm
Dấu nước vỗ bờ, in vách đá
Nước sâu dần, vách đá chênh vênh

Mây nước mênh mông giữa đất trời
Bên bờ biển lộng sóng trùng khơi
Trăng treo lơ lửng chòm mây bạc
Sao ngủ lưng trời sao rụng rơi

Nước mặn đồng chua ngấm biển dâu
Ra vô cũng phải bước qua cầu
Ngược xuôi cũng có thuyền chèo chống
Hai nghiệp nông ngư dãi dãi dầu

Gởi về miền đất mặn tôi ơi
Nước ngọt phèn chua nên lợ lờ
Nơi ấy, dân tôi đành phải sống
Một đời lam lũ sóng đầy vui.

Bài Thơ Mười Sáu :
Gởi Người Ở Vùng Cao
Tháng 12-2004

Bài thơ mười sáu gởi vùng cao
Đồi thấp núi cao gió rạt rào
Tiếng nói vượt trùng reo vắng ngắt
Rừng khuya gói mộng ngắm trăng sao

Trăng tròn mười sáu lại tròn trăng
Đồi núi rừng khuya đón chị hằng
Ca hát bập bùng reo ánh lửa
Êm đêm vui sống những đêm trăng

Nhà sàn dong dỏng cất ven rừng
Vừa mát ban ngày, phòng tối bung
Theo dấu đánh hơi, loài dã thú
Lâm le đêm viếng, biết đâu chùng

Dân cư thưa thớt sống đơn sơ
Sáng quảy gùi đi, chiều vát vò
Điểm hẹn miền xuôi cùng đôi chác
Ngày ngày cứ thế chẳng âu lo

Rừng sâu, gió núi lộng xa xa
Lối nhỏ, đường đi, nẻo lại qua
Có những loài hoa bên cỏ dại
Hương thơm, nhụy thắm, sắc kiêu sa

Người ở trên cao sống đã lâu
Đã quen rừng núi lại quen màu
Nhìn trời, đủ biết mưa hay nắng
Biết thuận hòa và cả thuận mâu

Lòng dạ thẳng ngay, tâm tánh hiền
Chẳng chua chẳng ngọt chẳng huyền thuyên
Nghĩ sao nói vậy lời chân thật
Như chim rừng lãnh lót tự nhiên.

Bài Thơ Mười Bảy :
Thăm Người Mua Bán Ve Chai
Tháng 12-2004

Gởi thăm những chị bán ve chai

Buôn bán ra sao có đủ xài
Còn có chút dư, thêm chút để
Ngày qua ngày lại đến ngày mai

Cứ gọi là nghề cho dễ coi
Khi buôn nước mắt bán mồ hôi
Đó đây đi khắp trong thiên hạ
Có duyên còn may, duyên mất toi

Bán buôn đủ mọi thứ trên đời
Xoong, chảo, nồi, niêu, chén, bát, môi
Nhôm, bạc, thau, chì, đồng, kẽm, sắt
Và thêm lông vịt nữa, ôi thôi !

Có duyên đi gần, có duyên xa
Xe đò, xe lửa, đến xe tha
Ngắn năm ba bữa, dài tuần lễ
Khỏe khoản gì đâu, mệt thấy bà

Có khi kiếm được, có khi không
Chọn lựa chẳng cho, họ đổ đồng
Hốt đại đem về, rồi chắt đồng
Còn chi lời lỗ, vốn đi đoong

Kiểm cơm kiếm gạo được là may
Có bữa gặp cò, phải trắng tay
Ám ức về nhà, buồn thúi ruột
Rồi năm ba bữa lại đi ngay

Đã bao năm rồi như thế đó
Tay trắng hoàn tay, tay trắng tay
Kiếm chác đôi đồng, tiêu, trả nợ
Ve chai lầy lắt, xót thương thay !!!

Bài Thơ Mười Tám :
Thăm Chị Bán Hàng Rong
Tháng 12-2004

Hỏi thăm những chị bán hàng rong
Cuộc sống ra sao, có đỡ không
Buôn bán những gì trong đó chị
Mỗi một ngày, kiếm được khá không ?

Ngày ngày gồng gánh bán hàng rong
Những bữa nhanh tay, đỡ nhọc lòng
Đỡ bỏ công, hôm khuya, sớm tối
Nai lưng, tiền cát, kiếm đôi đồng

Bán khoai, bán bắp, bán chè xôi
Bù lại, chế qua, đủ đắp bồi
Bữa nọ, bữa kia, thay đổi món
Dần dà, khách khứa cũng quen thói

Chị gánh hàng rong đến cuối đường
Trời còn ngái ngủ mới tinh sương
Bước chân đơn đả, đôi vai gánh
Thêm bớt kì kèo, đồ xốt thương

Bán buôn, kiếm sống, tạm qua ngày
Hết bán rồi, thì lại trắng tay
Bán được ngày nào thì có sống
Còn không bán nữa, phải đong, vay

Cho nên đã trải mấy năm qua
Cho đến hôm nay tuổi đã già
Dậy sớm, thức khuya, đầu nổi nứa
Lâu lâu một gánh, mệt ui cha

Mua gánh bán bung khổ một đời
Khi buông đòn gánh, chẳng còn hơi
Đồng vô, mở cửa, đồng ra sạch
Biết thế, nhưng làm sao, chị ơi !

Bài Thơ Mười Chín :
Thăm Giới Doanh Thương
Tháng 12-2004

Bài thơ mười chín thăm doanh thương
Buôn bán, đương nhiên, đủ mọi đường
Nhưng sống có tiền, nhân có hậu
Cho thuyền đời chở những thanh lương

Nghề nào cũng trải những chua cay
Khổ trí, nhọc tâm, xăm mặt mày
Đồ sức cần lao, còn nặng nhẹ
Nhưng mà cố sống được, là may

Không buôn, không bán, chẳng ai cho
Nhưng bán buôn thì phải đắn đo
Hơn thiệt, lỗ lời, sao phải phải
Muốn đa, tích tiểu, đừng ăn to

Tiếng làm người chủ, nói, nghe oai

Ai biết nai lưng đến cõm còi
Sớm tối bơ phờ, không thờ nổi
Bạc tiền công sức, đếm đầy vơi

Người ta đã nghỉ tự đầu hôm
Mình thở không ra đến tối ồm
Vừa mới nửa khuya bừng thức dậy
Lại làm, lại tính, lại lom khom

Hỏi thăm cho biết những thâm tình
Biết sống ở đời, biết nhục vinh
Chẳng trọng, chẳng khinh, chẳng dối trá
Ai ai cũng khổ, phải riêng mình

Bước ra, có tiếng thưa ông chủ
Bước vô, chờ tiếng, để hỏi bà
Đừng để tiếng đời, khua ướ xụ
Biết cho người và biết cho ta !!!

Bài Thơ Hai Mươi :

Tôi Gửi Thơ Tôi !

Tháng 12-2004

Bài hai mươi, viết gửi thơ tôi
Thăm khắp trùng dương, thăm núi đồi
Thăm khắp nơi, hang cùng ngõ hẻm
Gửi cho đời, và gửi cho tôi

Thơ tôi, đem gửi ở trên ngàn
Lơ lửng cho mây kéo lang thang
Thăm thăm cho sao mờ lấp lánh
Mênh mang cho nguyệt tỏa trắng vàng

Thơ tôi, đem gửi ở trên đồi
Cho núi lên non để ngó trời
Cho dốc lên đèo nhìn vũ trụ
Cho không gian hết những chơi vơi

Thơ tôi, đem gửi ở trên cao
Để gió lay lay, lá xạt xào
Để cát bụi tàn, thôi khởi động
Xuống trần gian hết những hư hao

Thơ tôi, đem gửi xuống đầm sâu
Để thấm bùn như phủ ngập đầu
Để vượt tầng không vươn khỏi nước
Sợi thơ, vẫn óng ánh thiên châu

Thơ tôi, đem gởi xuống dòng sông
Dù nổi trôi, mưa gió đập dồn
Dù có phiêu bồng ra biển cả
Làm cho thơ, ý đẹp khơi dòng

Thơ tôi, đem gởi xuống nương dâu
Hải biển điền tang nhuộm sắc màu
Lại có bờ lau bên cát bụi
Nên hồn thơ thấm những thương đau

Không đâu, tôi có gởi đi không
Nếu có thì thơ chẳng có dòng
Còn nếu không, thì thơ chẳng có
Nên hồn thơ cứ mãi đi rong !!!

Âm Vang Hồn Tử Sĩ !

Tháng 12-2004

Một buổi chiều, tôi viếng thăm nghĩa trang quân đội
Từ nghĩa trang, tôi thấy mặt mũi khắp mọi chiến trường
Từ nghĩa trang, tôi thấy trên mọi vùng đất quê hương
Nơi đâu cũng có cảnh chiến chinh
Nơi đâu cũng có người gục ngã
Một buổi chiều, tôi vắng nghe hương hồn tượng đá
Nên biết được anh, qua hình ảnh mộ bia
Từ cuộc chiến nào, anh đã vội xa lìa
Bỏ bè bạn, bỏ những người thân yêu ở lại
Anh ra đi, vì một lần đạn xuyên qua, tê tái
Nên anh đi, cùng những đồng đội đã hy sinh
Anh đi về một cõi âm linh
Gát tay súng, giã từ vũ khí
Từng hàng mộ bia, quên dần thế kỷ
Bỗng tôi nghe những âm vọng lạnh lùng
Anh nằm xuống, đời anh đã cáo chung
Đất ôm thân anh, một dấu nét rêu mờ chiến sử
Thịt xương nào, phơi chiến hào, chiến sự
Đạn bom nào, xuyên nát ruột, nát gan
Anh nằm yên khi cuộc chiến chưa tàn
Cho đến khi kết thúc, thêm bao người ngã gục
Nghĩa trang quân đội !
Tàn tích chiến tranh !
Ai vinh danh ?
Ai vinh nhục ?
Anh là thân trai, theo tiếng gọi quê hương
Anh là nam nhi, theo tiếng gọi lên đường
Tổ quốc lâm nguy, anh ra đầu chiến tuyến

Cờ bay, khói quyện
Anh nằm xuống, cho quê hương, chứ không phải cho ai
Tôi đến thăm anh, nghe tiếng nói tuyên đài
Hồn tử sĩ vi vu
Theo hồn thiêng dân tộc
Thịt da anh, trả về cho đất
Máu xương anh, trả lại núi sông
Tôi đến thăm anh
Một buổi chiều hè mà sao giống chiều đông
Trong lạnh lạnh tâm can
Trong tro bụi điêu tàn
Còn lại nét âm vang, hồn tử sĩ !

Những Năm Mò Không Tên Tuổi !

Tháng 12-2004

Tôi chợt thấy giữa rừng già tiết đọng
Năm mò không tên, chôn đã bao lâu
Và chỉ vùi chôn, lấp vùi, không sâu
Nên mưa gió đã xói mòn, ló dạng !
Trên tấm áo bị thủng nhiều vết đạn
Có lẽ người này chết không được yên lành
Khi quê hương mịt mù khói lửa chiến tranh
Bom nổ, đạn bay, vô tình xuyên phá
Chiến tranh nào, không trả giá !
Bom đạn nào, không nổ vang !
Khói lửa nào, không điêu tàn !
Thịt xương nào, không tan nát !
Người nằm đó, phong sương mờ gió cát
Hồn phiêu du, lạc lõng bụi mù bay
Cùng những hồn đơn vật vương đêm ngày
Chết và vùi lấp, không ai hay biết
Những năm mò hoang, kể sao cho xiết
Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu
Từ đồi cao, cho đến hố thẳm, đồng sâu
Chết và lấp vùi, lạnh lùng trong khói lửa
Chinh chiến dài, đằng đẵng, còn chi nữa
Nên biết bao người, lấp vùi, không tên
Theo thời gian đi vào thế giới lãng quên
Những người thân bật âm, nên cho rằng mất tích
Có những đêm cô tịch
Chợt nhớ năm mò hoang
Lòng thổn thức bàng hoàng
Xin chấp tay khẩn nguyện
Người chết âm thầm, không họ không tên, không thân không quyến
Người chết lạnh lùng, chôn vùi chôn vàng, không khói không hương
Hồn bơ vơ, lưu lạc chốn thê lương

Đêm cây cỏ bên rừng hoang quạnh quẽ
Quê hương mình biết bao nhiêu những kẻ
Chết nghẹn ngào, và lấp vội ai hay
Ủi đất kia, ai biết được đêm ngày
Dần tan biến một hình hài cát bụi
Người chết đi, biết gì không, tiếc nuối
Người chết đi, biết gì không, kêu thương
Nhưng nơi đây, hồn ai đó vẫn vương ?
Phảng phất mãi những nắm mồ không tên tuổi !!!

Không biết sống, nghĩa là Xuân Đã Chết !

Tháng 12-2004

Không ai chờ mà sao xuân vẫn đến
Không ai tiễn mà sao xuân vẫn đi
Thử nhìn xem xuân có nghĩa là gì
Cho xuân đến, xuân đi, xuân tàn, xuân rụng

Trong ước vọng có nghĩa là xuân mộng
Trong tin yêu có nghĩa là xuân mơ
Trong xa xôi có nghĩa là xuân chờ
Trong ngóng trông có nghĩa là xuân đợi

Xuân đang đến cho người người khoe áo mới
Xuân đang về cho ai ai cũng dẫu nụ cười khô
Cho cỏ cây, hoa lá đồng hẹn bao giờ
Cùng rực rỡ, khoe muôn màu muôn sắc

Cùng nhau đón khi xuân đang có mặt
Cùng nhau vui khi có sẵn xuân về
Cùng nhau mừng cho ước vọng xuân thê
Cùng nhau chúc cho thêm xuân tươi đẹp

Thời gian hồi, lòng xuân đâu có hẹp
Không gian ơi, nụ xuân đâu có tàn
Mỗi một mùa khi tuần tự băng ngang
Thì xuân đến, và xuân còn mãi mãi

Xuân còn đó, xuân đi, xuân trở lại
Cho lá hoa thay màu mới đeo cành
Cho khung trời cùng vẫn vũ tươi xanh
Cho nhân thế niềm tin yêu hy vọng

Xuân đang đến, gió xuân về lồng lộng
Xuân đang đi, mang hương sắc phai tàn
Cho muôn loài cùng sống cõi trần gian
Biết trân quý, ươm mầm cho nhựa sống

Xuân là xuân, cho thêm xuân hoa mộng
Xuân là xuân, cho xuân thắm hoa cười
Xuân là xuân, cho xuân của mọi người
Không biết sống, nghĩa là xuân đã chết !

Tiếng Gõ Của Thời Gian !

Tháng 12-2004

Khi xuân đến cho ngàn cây xanh lá
Cây cỏ xinh tươi đâm lộc nảy chồi
Đến lúc tàn khô, già úa thay ngôi
Vàng rơi rụng, vờn vờn bay lả chả

Khi xuân đến, muôn hoa thơm cỏ lạ
Nét mong manh, bùng nở nụ, đơm bông
Vàng đỏ trắng xanh lọt đậm ửng hồng
Rồi xuống sắc chỉ còn màu sậm tím

Khi xuân đến, đua vờn, chim bay lượn
Tiếng líu lo, thay nhau hát, chuyển cảnh
Nắng hoen vàng cho mây trắng trời xanh
Chiều buông xuống, hoàng hôn, về tổ cũ

Khi xuân đến, nhân gian cùng nhẩn nhủ
Cùng mừng vui, chờ mùa mới xuân sang
Rồi trôi theo chiếc bóng của thời gian
Tuổi trẻ đi qua, tuổi già chông chát

Khi xuân đến, hỏi xuân còn hay mất
Xuân rằng xuân, xuân cứ đến, xuân đi
Tuổi già thêm, già thêm nữa, còn gì
Tay chống gậy, mắt mờ, nhìn lộc thọ

Rồi xuân đến, tai lờ, nghe không rõ
Xuân đến rồi, xuân đến nữa, phải không
Ta đã già như gỗ đá trở bông
Nghe xuân đến, như cây khô, lay gốc

Thế mới biết thời gian là điếm mốc
Ta biết rồi, tiếng gõ của thời gian
Mỗi mùa xuân, cứ như thế băng ngang
Xuân chưa đến, ta đã về nguồn cội !

Con Người Phiêu Bạt

Tháng 01-2005

Hận một kiếp bốn phương trời ngang dọc
Cả cuộc đời chưa thỏa mộng Nam Kha
Đèo vi vu tàn cát bụi sương pha
Đời heo hút mờ phong trần bạc trắng

Biển thăm thăm đùa trời xanh tĩnh lặng
Núi thâm u cột huyền bí hoang vu
Bỗng ta nghe một tiếng vọng mịt mù
Làm tan vỡ khoảng chân không ngái ngủ

Vẽ thành bóng một con người du thủ
Cõi rong rêu cùng vũ trụ đi hoang
Giữa khung trời vạch một nét đường ngang
Cuối góc biển chắn một lần lối dọc

Bóng thời gian tan chiều dài điểm mốc
Bóng không gian vỡ cát bụi truy phong
Bầu trời xanh, đâu phải mãi xanh trong
Làn mây trắng, chưa pha màu tiết đọng

Nẻo phiêu du bung đôi tay chèo chống
Chốn xa mờ dẫm sỏi đá bước chân
Đầu đội trời hình theo bóng nương thân
Chân đạp đất một đời đi chưa đủ

Chốn hồng hoang cảnh mai còn điểm nụ
Bãi tiêu ma rơi hạt bụi chưa tan
Giữa đất trời cao rộng quá, thênh thang
Nên ta mãi là con người phiêu bạt.

Ta xin Góp Mặt Cuộc Đời !

Tháng 02-2005

Ta xin đỡ bóng hoàng hôn
Ráng chiều chậm xuống, đêm hôm chậm về
Ta xin rút ngắn lê thê
Cho mong được vẹn, cho thề được tròn
Ta xin thu nhỏ số không
Cho ai cũng có thành công trong đời
Ta xin khép lại biển khơi
Cho thuyền cập bến, không trôi xa bờ
Ta xin chặn lại ước mơ
Biến thành sự thật nên thơ cho người
Ta xin mở cửa đẹp tươi
Cho người nhân thế mỉm cười trần ai
Ta xin lấp những chông gai

Tang thương đã lắm dặm dài gió sương
Ta xin mở những con đường
Sơn khô thôi khó, bình thường đi qua
Ta xin lợp lại mái nhà
Thời gian mục nát đẩy đà nắng mưa
Ta xin đem những sao thưa
Mập mờ xa tít, cho vừa bóng đêm
Dù cho một chút ấm êm
Đừng đem đồ xuống dưới thềm giá băng
Dù cho một ngọn hải đăng
Đừng vui tắt ngấm cản ngăn đi về
Sông dài mới biết bến mê
Biển sâu mới biết bốn bề khó qua
Cuộc đời, mình cũng có ta !
Cho mình góp mặt cùng ta cuộc đời.

Này em nhé, cuộc đời là thế đó ! *Tháng 02-2005*

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Chốn trần gian đâu phải cõi Thiên Đàng
Làm con người cùng trong kiếp nhân gian
Thì phải sống làm sao cho ý nghĩa

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Chốn dương trần đâu phải cõi Tây Phương
Làm con người đừng tác tạo đau thương
Mà phải sống làm sao cho hữu ích

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Nhưng mỗi người mỗi khác, ai giống ai
Đừng than van, đừng trách cứ, thở dài
Mà biết sống làm sao cho đáng sống

Làm muối mòng ở đầm lầy nước đọng
Làm cá kình vùng vẫy giữa biển khơi
Làm cánh chim, bay lượn khắp nơi nơi
Làm giun đế, vui thân nơi ngõ tối

Làm vì sao, cuối lưng trời le lói
Làm vàng trắng, sáng tỏa mọi nẻo đường
Hoàng hôn về, nán đợi bóng tà dương
Bình minh hiện, vùng đông bưng tỏ rạng

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Cứ an vui và sống trọn cuộc đời
Bãi phù sa nên cát lở đất bồi

Dòng tạo hóa đã bày trò hư huyền

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Đã sinh ra thì chấp nhận, thế thôi
Em ra sao, băng giá cũng lên ngôi
Em chẳng ra sao, núi đồi cùng lộng gió

Này em nhé, cuộc đời là thế đó
Viết cho tôi, cũng để viết cho em
Rồi mai kia ta cùng bước xuống thêm
Đời như thế, và đời như thế đó !!!

Tôi không vẽ một khung trời thơ mộng !

Tháng 02-2005

Tôi không vẽ cho em
Một khung trời thơ mộng
Sự thật của cuộc đời
Không bằng phẳng đâu em
Khi như nước hồ thu
Yên lặng gió, êm đêm
Khi như sóng ba đào
Bồng trào dâng vùi dập
Khi êm ả như đường dài thẳng tắp
Khi chông chênh như hang ổ gập ghềnh
Khi quang đãng như trời rộng thênh thênh
Khi đen đúa như quanh co ngõ tối
Ai cũng có từng con đường đi tới
Tuy cùng đường nhưng chẳng ai giống ai
Phải vượt qua, phải đối diện, dài dài
Mỗi thành bại còn nhờ cơ may mắn
Em sẽ biết bờ hòn nhiều vị đắng
Em sẽ hiểu mật đường, ngọt lịm ra sao
Em sẽ ngạc nhiên, đời gian dối chiêm bao
Em sẽ nhận chân, những tâm hồn chân thật
Ai nói trước, đời như thế, trật lất !
Ai bảo rằng, em như thế, nằm mơ !
Mỗi một khoảng đời em, dài ngắn, dẫn đờ
Sống với nó, chưa biết sẽ ra sao
Mà muốn vượt qua, cơ hồ hết thở
Em sẽ đi, qua ngưỡng cửa trần ai, gian khổ
Em sẽ đi, qua những lối nhân gian, đủ màu
Rồi em sẽ hiểu cuộc đời, càng thấm càng đau
Và em sẽ thương cuộc đời, những gì chưa ước vẹn.

Ba mươi năm, lịch sử trôi dòng !

** Thơ Nhạc * Tháng 02-2005*

Ba mươi năm một kiếp con người
Ba mươi năm vận nước nổi trôi
Ba mươi năm đau khổ một đời
Ba mươi năm không thuở nào nguôi

Ba mươi năm lịch sử trôi dòng
Ba mươi năm nào núi nào sông
Ba mươi năm lòng vẫn dặn lòng
Ba mươi năm mong vẫn chờ mong

Ba mươi năm non nước Ba Miền
Ba mươi năm nguyệt ngã oan khiên
Ba mươi năm thân thể hao mòn
Ba mươi năm hổ mặt Tô Tiên

Ba mươi năm nào phố nào phường
Ba mươi năm trên khắp quê hương
Ba mươi năm bao nỗi đoạn trường
Ba mươi năm máu lệ tang thương

Ba mươi năm dòng giống da vàng
Ba mươi năm tổ quốc Việt Nam
Ba mươi năm thống khổ điêu tàn
Ba mươi năm sao vẫn lăm than

Ba mươi năm nhớ thuở huy hoàng
Ba mươi năm nhớ thuở bình mông
Ba mươi năm, rồi đó, vẫn còn
Ba mươi năm, sao nữa, còn vang.

Ba Mươi Năm rồi đó !

Tháng 02-2005

Nước trôi dòng ba mươi năm rồi đó
Mười ngàn, chín trăm, năm mươi ngày
Còn tính ra thành phút với thành giây
Quả thật là quãng đường dài thăm thẳm

Nước trôi dòng ba mươi năm đặng đặng
Biết bao đau thương, nước mắt, đắng cay
Biết bao chia tan, gian khổ, đọa đày
Khi nhớ lại, thật hãi hùng, kinh dị

Nước trôi dòng ba mươi năm rên rỉ
Bao nhiêu đổi thay, vật đổi, sao dời

Bao nhiêu điêu tàn, vùi dập, tả tơi
Khi quên lãng, khi dâng đầy nỗi nhớ

Nước trôi dòng ba mươi năm loang lổ
Theo thời gian bao biến chuyển mắt còn
Núi lên cao, cao thăm thẳm núi non
Sông xuống thấp, thấp sâu mờ biển cả

Ba mươi năm, ba mươi mùa rụng lá
Là bấy nhiêu mùa hạ trắng, đông tàn
Là bấy nhiêu mùa xuân nhớ, ly tan
Trăm phương gọi đàn cháu con nước Việt

Hoàng hôn xuống, mười ngàn chiều biển biệt
Bóng đêm về, vẩy phủ vạn bóng đêm
Lũng lờ trôi vào quá khứ, lãng quên
Sông bến cũ gác đầu non, gọi nắng.

Dòng thời gian, em có nghe !

Tháng 02-2005

Dòng thời gian, em có nghe
Ba mươi năm, như nước chảy qua cầu
Non nước này, em có nghe
Ba mươi năm, như bãi biển nướng dâu
Non kia, sương trắng phủ đầu
Nước này, bạt hieu rầu rầu tang thương
Ba mươi năm, lắm đoạn trường
Ba mươi năm, những ngân sương đêm dài
Dòng thời gian, em có nghe
Ba mươi năm, hải giác thiên nhai
Quê hương mình, em có nghe
Ba mươi năm, vẫn miệt mài làm than
Can qua, lòng dạ nát tan
Bước đi trên những điêu tàn đắng cay
Non kia, ai thấu nỗi này
Nước kia, ai hiểu tỏ bày thiệt hơn
Dòng thời gian, em có nghe
Ba mươi năm nước chảy đá mòn
Dân tộc mình, em có nghe
Ba mươi năm, vẫn sắc son không sòn
Dù cho nước chảy đá mòn
Nhưng non với nước vẫn còn ngàn năm
Dù cho ruột nát tơ tằm
Nước đi nhớ nước, non nằm nhớ non
Nước đi lại chảy về non

Non xanh đứng đợi chờ con nước về
“Nước non nặng một lời thề”
Non non nước nước chưa hề chia xa
Dòng thời gian, em có nghe
Ba mươi năm, đất nước ta
Quê hương mình, em có nghe
Bắc Nam Trung, vẫn là nhà Việt Nam
Chia lìa, ai nữ, sao cam
Chiêu hồn, lệ sử, xóa tan, sao đành
Ba mươi năm, thời gian trôi nhanh
Mòn thế kỷ, đời người, đâu ngần
Nước đi mãi vương mùi biển mặn
Non lên cao thâm vị sơn khô
Nước non nào có lỗi thề
Nước đi với nước, non về với non
Nước non nào có mất còn
Non non, nước nước sắt son muôn đời.

Nếu một mai có về thăm Quê Mẹ! *Tháng 03-2005*

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi xem ngõ trước cửa sau
Để nhìn trông nơi cất rón chôn nhau
Những gì còn và những gì đã mất !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ thăm những nắm mộ họ hàng
Xin chân thành khẩn nguyện ba nén nhang
Vờn vờn khói, xa rồi, xa xa mãi !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi thăm ngõ vắng đầu thôn
Để lắng nghe những âm vọng nỉ non
Còn đọng lại bên bờ rêu dĩ vãng !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi thăm bến vắng bờ sông
Để nhìn trông bong bóng nước trôi dòng
Còn vương vấn bóng hình xưa tích cũ !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Nhìn mấy hàng cau rũ bóng lúa thừa
Ước gì còn bé nhỏ như ngày xưa
Để không thấm cuộc đời nhiều tan vỡ !

Thăm quê mẹ để trông về nỗi nhớ
Và trầm ngâm trong nỗi nhớ tìm quên
Những ngày qua, còn gì nữa, thênh thênh !!!
Những hôm nay, dấu mờ loang cát bụi !!!

Bình minh chưa ló dạng !

Tháng 03-2005

Đêm đã dài mà sao chưa được sáng
Ba mươi năm, đâu phải ít ỏi gì
Một phần ba thế kỷ, nhớ kỹ đi
Một phần ba đời người, còn chi nữa

Đâu có ngắn mà dần co kèn cựa
Ba mươi năm đã quá đủ quá dài
Thế hệ già nua, rũ mục tuyền đài
Thế hệ tiếp theo, đã kẻ miệng lỗ

Thế hệ đàn em đã dài gian khổ
Con đường hầm vùi lấp ba mươi năm
Ánh sáng mịt mờ le lói xa xăm
Bồ hóng phủ mái tường rêu mấy lớp !

Thế hệ chúng ta, một đời bì bọp
Cũ cũng đeo mà mới cũng nửa vùi
Ngã ba đường đều cuốn hút chơi vơi
Đây hai chiều xát xây mòn sông núi

Hoàng hôn xuống bóng đêm về tắm tối
Đã mù mờ mà lại thiếu trăng sao
Nghe vi vu thoang thoang gió xạc xào
Đêm chưa hết màn đêm còn dày lắm

Nước Biển Đông vơi đi mùi muối mặn
Dây Trường Sơn mờ sương khói sơn khê
Ba mươi năm đom đóm vẫn lập lòe
Ráng chớp nháy bình minh chưa ló dạng !!!

Vàng thơ còn đó, đẹp thay !

Tháng 03-2005

“Đó ai quét sạch lá rừng
Để ta kêu gió, gió đừng rung cây”
Đó ai đón hết vàng mây
Để ta chặn lại, mây này thôi bay
Đó ai làm nước không lay

Đề ta gọi sóng đừng đày gió sương
Đố ai quét sạch bụi đường
Đề ta kêu bụi đừng vương vãi nhiều
Đố ai nhật hết cô liêu
Đề ta nhốt lại buồn hiu một nhà
Đố ai nhật hết thơ ca
Đề ta thôi động âm ba tao đàn
Đố ai nhật hết trăng vàng
Đề ta thôi bắt đường ngang lối về
Đố ai chặn nước bờ đê
Đề ta gọi nước vỗ về bên sông
Đố ai cắt giá mùa đông
Đề ta kêu rét đừng trông lạnh lùng
Đố ai nhật hết thu vàng
Đề ta gọi lá đừng tan lìa cành
Đố ai sống hết xuân xanh
Đề ta cho trẻ không thành già nua
Đố ai đếm hạ mấy mùa
Đề ta gọi nóng chào thua oi nồng
Đố ai nhật hết diêu bông
Đề ta kêu én đừng hòng se tơ
Đố ai đón hết vàng thơ
Đề ta gát bút trông chờ mà chơi
Nếu không, ta viết mấy lời
Thành câu thi phú cuộc đời của ta
Cho đời ý vị vậy mà
Như câu tục ngữ, như ca dao này
Văn thơ còn đó đẹp thay.

Là thi sĩ, nghĩa là ...!

Tháng 03-2005

Là thi sĩ nghĩa là ru với gió
Ôm bóng đêm nói chuyện với trăng sao
Tai có thể nghe ngàn vạn lý xạc xào
Mắt có thể thấy khuất muôn trùng vờ vờ

Là thi sĩ không thấy mình trợ trọi
Cõi sông ngân nói chuyện với thiên hà
Vượt cung trăng để thăm viếng Hằng Nga
Căn gác nhỏ nhưng nhìn trời đất hẹp

Nhìn vũ trụ như bàn tay mở khép
Nhìn huyền sinh như một hộp cà phê
Nhìn công danh thấy mặt mũi ê chề
Nhìn phú quý bèo nhèo đôi dép bỏ

Là thi sĩ gom vòm trời nhỏ nhỏ
Sống riêng mình như một ốc đảo hoang
Còn thì còn như vụn hữu càn khôn
Mất thì mất li ti hơn hạt bụi

Vụt một cái đũa hồn lên đỉnh núi
Biến cái vèo có mặt giữa biển khơi
Phóng cái nhìn có mặt khắp nơi nơi
Vò một cái nát tan không tụ điểm

Chợt quay lại, mệt mỏi rồi, ngưng chuyện
Ly cà phê còn mấy giọt sau cùng
Nghiên cái ly, quẹt một cái, sạch chung
Gác ngòi bút trở về trong thực tại.

Thương những gia đình bất hạnh ! *Tháng 03-2005*

Căn nhà này, sao hoang tàn đổ nát
Từ ngoài vào trong, sao vắng vẻ lạnh tanh
Nơi bàn thờ, nhiều mạng nhện bao quanh
Nhện cũng bỏ đi, vì không còn ruồi muỗi

Nơi sau vườn, cỏ cao bằng đọt chuối
Chuối trĩu buồng, rồi chín, héo, đeo cây
Nơi cửa trước không cài, bao lớp bụi phủ dày
Khu xó bếp xác xơ, tro tàn bay muốn hết

Mái nhà tranh như rỏ nắng, đan kết
Đêm sao trời, không thiếu ánh sao thưa
Trên nền nhà lưu lại những vết mưa
Mùi ẩm thấp đóng rêu xanh mấy lớp

Bên bờ ao, cá ngậm tằm, không đớp
Súng chen bèo buồn ủ dột lặng thinh
Chim bay ngang vương theo bóng in hình
Vẽ thành nét “cửa nhà ai vô tự” !!!

Chợt ngẫm nghĩ rồi đâm ra tư lự
Căn nhà này nhớ có mấy anh em
Không lẽ nào thần sống đã gạch tên
Hay không lẽ loạn ly đều đi cả

Mấy ụ đất hơi nhô trông thấy lạ
Lại nghiêng nghiêng theo hàng lối bên hè
Đến gần trông, thấy lành lạnh hơi e
Đọc những chữ ngoằn ngoèo trên tấm gỗ

À, thì ra đây là những năm mộ
Nào cha, nào mẹ, nào anh, nào chị, nào em
Hương mắt về nơi nào đó buồn tênh
Để hình dung trên quê hương mình,
Còn bao nhiêu những gia đình bất hạnh !!!

Thương trẻ thơ quê nghèo khốn khó !

Tháng 03-2005

Có những chuyến buồn buồn đi thăm vội
Nhìn những em bé nhỏ ở miền quê
Từ sáng tinh mơ, cho đến chiều về
Tôi đều thấy các em ngày hai buổi

Sống quanh quẩn chung quanh nhà, cặm cụi
Tưới nước, bón phân, nhổ cỏ, vun trồng
Lượm hạt, hái điều, lang, sắn, ngô đồng
Da bánh ít, mái tóc thề, óng mượt

Vừa chị, vừa em, quây quần lũ lượt
Em lật rau, chị thổi lửa nấu cơm
Thỉnh thoảng trông, mỗi sáng đến chiều hôm
Tôi không thấy những gì là đèn sách

Nghĩ thấy tội cho nên tôi tìm cách
Hỏi xa gần rồi lại hỏi gần xa
Khi nghe xong thì tôi đã hiểu ra
Nhà nghèo khó nên làm sao đi học

Những vùng sâu vùng xa, và nhiều nơi heo hút
Từ ê a, cho đến hết vỡ lòng
Hay đánh vần xuôi ngược, thế là xong
Đọc lắp bắp □ con nhà quê nghèo khó □

Thôi già từ, nghe các em nhỏ nhỏ
Đi đó đây, tôi vẫn nhớ xa xôi
Thật cảm thương cho những đứa em tôi
Đời khép lại như quê nghèo khốn khó !!!

Lá rụng về cội

Tháng 03-2005

Lá rụng về cội
Nghĩa là sao mà ta thường hay nói
Đề cùng nhau nhắc nhở lại cho đời

Nghĩa thật gần và cũng thật xa xôi
Vừa nghĩa đen lại còn thêm nghĩa bóng

Này em nhé ! Ngồi đây chơi, đỡ nắng
Em coi kia, chiếc lá rụng, về đâu
Còn đu đưa phơn phớt gió xanh màu
Khi rớt xuống, cho vàng bay chiếc lá

Rụng về cội, em nghe hơi thấy lạ
Rớt gốc cây, em thấy đó, phải không
Cây với cội cùng một nghĩa theo dòng
Xa hơn nữa, đó là nguồn lịch sử

Từ dưới đất, cây vươn lên đầy chú
Qua thời gian, cây đâm lộc nảy chồi
Dù cây non, hay đại thọ sống đời
Cõi vô thường băng ngang dòng cát bụi

Lá rơi rụng, vàng vàng bay, mục, thúi
Từ đất lên, trả về đất, tốt tươi
Một ngày kia, khi em đứng tuổi rồi
Em mới nhớ, những gì xa xưa cũ !

Nhớ, nhớ mãi, không bao giờ biết đủ
Của những gì, xa xưa nữa, em ơi
Tục ngữ kia dù chỉ có mấy lời
Nhưng giải bày thì vô cùng thâm thúy

Nói ít hiểu nhiều, mới càng ý vị
Lá rụng về cội, là thế nghe em
Khi về chiều, em sẽ hiểu bóng đêm
Càng thâm thía, nhớ thương về nguồn cội !!!

Uống nước nhớ nguồn

Tháng 03-2005

Uống nước nhớ nguồn
Mỗi một ngày, em thường uống luôn luôn
Hễ thấy khát, là em cần đến nước

Miền là nước, dù nước gì cũng được
Khi uống vào, em sẽ hết khát ngay
Chỉ một câu ngắn gọn, nhưng thật hay
Vây, uống nước nhớ nguồn, là sao nhĩ !!!

Ra bờ sông, nhìn dòng sông đang chảy
Nước ở đâu, mà cứ chảy tuôn hoài

Hãy hình dung một chút để thử coi
Nước chảy đó, tức có nơi xuất phát ?

Em hãy bước lên đầu non ca hát
Con suối reo róc rách đó, là nguồn
Đã là nguồn, thì nước mãi trào tuôn
Hễ có mưa là nước nguồn tuôn chảy

Và sao nữa, mà ông cha mình dạy
Uống nước nhớ nguồn, nghĩa lý cao siêu
Như hôm nay, em khôn lớn bao nhiêu
Nhờ công sức của mọi người mới có

Và kia nữa, như tấm thân em đó
Vương hình hài, nhờ cha mẹ sinh ra
Sống ở đời phải có cửa có nhà
Dù hơi tẻ, thì nhà tranh, công viên, xó chợ

Và còn nữa, em ơi ! Luôn ghi nhớ
Phàm con người, phải có Tổ có Tiên
Có quê hương, dân tộc, đất nước mọi miền
Có lịch sử và những gì ông cha để lại

Uống nước nhớ nguồn, nhớ hoài nhớ mãi
Nhớ và trao nhau, từng thế hệ điểm tô
Nhớ và trao nhau, cùng gìn giữ cơ đồ
Chớ đừng sống vô tình,
Và chỉ biết mình em, em nhé !!!

Tôi không có bán thơ đâu !

Tháng 03-2005

Nhớ Hàn Mặc Tử bán trăng
Nhớ người khổ rách làm văn bán nghèo
Cơ cùng ai bán mồi meo
Sơn khê ai bán giữa đèo hoang vu
Còn tôi xin bán cái ngu
Bán luôn cái dốt mặc dù chẳng mua
Bán luôn những cái hơn thua
Chỉ xin giữ lại quê mùa mà chơi
Bán luôn phi thị cuộc đời
Chỉ xin giữ lại cơ ngơi an bình
Bán luôn danh lợi lưu linh
Chỉ xin giữ lại nguyên trinh độc hình
Có ai mua được chính ình
Để tôi bán nốt nhục vinh đã nhiều
Bán luôn trương giả quan liêu

Bán luôn cái lạnh cuối chiều mùa đông
Bán luôn bè bọt trôi dòng
Chỉ xin giữ lại bờ sông lặn về
Bán luôn những cái nhiều khê
Để coi trong nỗi ê chề ra sao
Bán luôn đến cả trăng sao
Chỉ xin giữ lại cây đào trước sân
Bán luôn những cái phong trần
Cho luôn chiếc bóng phù vân trôi bờ
Nhưng tôi không bán vàng thơ
Để tôi nhìn nó hững hờ tôi chơi
Mang thơ đi khắp cuộc đời
Rải thơ cùng khắp chơi vui trên ngàn
Dù ai đã bán trăng vàng
Còn tôi gõ tiếng tao đàn thân thương
Dù ai khép lại nẻo đường
Nhưng thơ tôi đó, vương vương vô cùng !

Nơi quê nghèo nho nhỏ !

Tháng 03-2005

Tôi thương mái nhà tranh
Nơi quê nghèo nho nhỏ
Những ngày xa xưa đó
Dọc nước cạnh bờ ao
Cùng bọn trẻ ồn ào
Khắp thôn trên xóm dưới
Những đứa trang lứa tuổi
Vui giỡn những trò chơi
Sung sướng nhất cuộc đời
Là thời xưa bé nhỏ
Một tiếng kêu đau đó
Là cả lũ hè nhau
Lấp ló trông trước sau
Là cùng nhau vọt lẹ
Bao năm trời như thế
Nên mọi nẻo trong làng
Khắp ngõ hẻm cùng hang
Như bàn tay nắm ngón
Mỗi khi mùa nước lớn
Chặt chuối kết làm đò
Đẩy sào chạy ro ro
Té nhào lặn bì bõm
Đêm về bắt đom đóm
Bỏ trong bọc làm đèn
Cùng chí chóc rùm beng
Đèn của ta sáng quá

Qua rồi mùa lá mạ
Lúa gặt đổ đầy đồng
Mót từng bó ngóng trông
Chờ những khi đôi cốm
Khắp cùng trong lối xóm
Tiếng đập lúa hòa vang
Bọn trẻ kéo một đàn
Mà chơi trò cút bắt
Ra, xốt ơi là xốt
Ù té, chạy ra sông
Nhảy xuống nước ùm ùm
Nước mềm môi dịu ngọt
Rồi tập tành đến lớp
Đánh xuôi ngược trường làng
Trôi theo bước thời gian
Qua rồi ngày thơ ấu
Đến nay nhìn theo dấu
Thỉnh thoảng nhớ xa xưa
Lại nhung nhớ sao vừa
Nơi quê nghèo nhỏ nhỏ
Và thời xa xưa đó
Tuổi trẻ của tôi ơi !
Những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Tháng 03-2005

Này, những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Mới lớn lên, vào ngưỡng cửa cuộc đời
Đời sẽ đưa em đi muôn vạn nẻo
Hồn xinh xắn nhuộm trần gian khô héo
Lòng thanh thiên vấy nhân thế gợn màu
Những trang sách học trò gởi lại phía sau
Và đời em sẽ trở thành một pho sách truyện
Này, những người em bé nhỏ của tôi ơi !
Em sẽ đi, như những con tàu rẽ tuyến
Bụi thời gian, ngày thêm thấm dậm trường
Bụi không gian, ngày thêm thấm phong sương
Theo năm tháng, bào mòn bao sức lực
Thời thơ sinh là cái thời đẹp nhất
Tuổi trẻ thật dễ thương
Vui với mái học đường
Cùng bè bạn vui chơi trang đèn sách
Giữa trường học, trường đời, đôi bờ ngăn cách
Tôi nói trước với em, dù chỉ đôi câu
Nhưng rồi em sẽ hiểu thật thâm sâu
Những câu đó là những lời chân thực
Giữa hai nẻo, còn nhiều lần mức
Em dần xa tuổi ngọc thiên thần

Vào cuộc đời, đối diện tân toan
Em sẽ đi trên nhiều gai góc
Này, những em bé nhỏ của tôi ơi !
Những ngày xưa em khóc
Vì những bài học, mở khóa không ra
Sợ thua chúng bạn, sợ thầy cô la
Nhưng ngày nay em khóc, vì đời không như em nghĩ
Sách vở là những huyền mơ, ly kỳ, mộng mị
Trường đời là những hiện thực, cạm bẫy, tạp đả
Sách vở kia, không phải của em, mà của người ta
Còn hôm nay, không phải dạo chơi, mà người trong cuộc
Em ơi, hãy thắp ngọn đèn trong tâm làm đuốc
Em ơi, hãy giữ đôi mắt thương yêu nhìn đời
Dù nay mai, có những lúc chơi vơi
Sẽ phí phạm nhiều tâm tư, trí lực
Xin chúc các em, tròn đầy hạnh phúc
Đường nhân gian em sẽ bước đi qua
Đường trần gian em sẽ ném phong ba
Và thưởng thức bản trường ca nhân thế !!!

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo ! *Tháng 03-2005*

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Khép khung trời dù bão táp sương sa
Khép âm u dù mưa gió bốn mùa
Đếm từng bước trên đường dài thân phận

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Ngày dài thêm chóng chõi tháng năm dài
Đêm dài thêm mòn lỏi cũ hôm mai
Đề thương tiếc những vì sao heo hút

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Đom đóm bay lạc lững thắp đêm trường
Đếm canh tàn tiếng quốc vọng kêu sương
Vùng đông tỏa nhưng bao giờ được sáng

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Lá bạc màu rĩ cánh đọng ngân sương
Nhụy cũng tàn mà sắc cũng phai hương
Nhìn cô vọng rã rời thân tam thể

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Nắng có lên không đủ ấm tình người
Nét tang thương luôn đè nén nụ cười
Sương khói đọng mái tường rêu mấy lớp

Em thấy đó, nơi xa mờ hoang đảo
Dòng thời gian gõ tiếng núi vẫn non
Sóng nhấp nhô từng nhịp nước không mòn
Thuyền vẫn đợi bên đò ngang đưa khách

Khi đã gọi là theo dòng lịch sử
Cũ qua rồi thì mới phải sang trang
Hãy viết lên những đen đỏ xanh vàng
Cho đậm nét những vết mờ bôi xóa.

Những vành hoa thế hệ !

Tháng 03-2005

Ta không quên những gì xa xưa cũ
Dù thời gian có phải mãi bước đi
Dù ra đi, có làm được những gì
Theo dòng chuyển quá hiện tương truy tán

Ta vẫn nhớ, ngọn đèn khuya khô cạn
Trăng đêm dài nhắc gởi những tâm tư
Dù đã qua, chưa tới, hay bây chừ
Đường chân chánh vẫn ngàn đời thiện mỹ

Dù không gian có đổi thay, ừ nhĩ !
Dù thời gian có nhanh chậm, đương nhiên !
Núi bên non vẫn còn đó linh thiêng
Đèo bên dốc vẫn trơ trọi tuế nguyệt

Lúa gặt xong, gieo mạ non xanh biếc
Mộng đơm bông chờ lúa chín hoen vàng
Đã qua rồi những nhỏ giọt làm than
Mùi gạo mới thơm thơm tình quê mẹ

Nước còn đó tự đầu nguồn khe khẽ
Khơi thành dòng ươm mạng mạch tốt tươi
Bóng già nua chống gậy mỉm môi cười
Trông gặt gụ, thế đủ rồi, mãn nguyện

Những ngày qua như dòng lưu tích chuyển
Những ngày nay nứt nẻ vá ruộng đồng
Những ngày mai hoa trái sẽ đơm bông
Ta kết lại những vành hoa thế hệ.

Đừng khổ nữa người ơi !

Tháng 03-2005

Đi thăm giáp một vòng
Khắp ba miền đất nước
Viết hai chữ cả nước
Sống đau khổ lâm than

Thành thị đến thôn quê
Bình dân hay văn vật
Viết hai chữ lây lất
Vá víu tháng năm dài

Đi thăm những vùng quê
Thấy một sương hai nắng
Viết hai chữ cay đắng
Đeo đẳng cả cuộc đời

Đi thăm những vùng nghèo
Lung còng mồ hôi đổ
Viết hai chữ gian khổ
Biết sống làm sao hơn

Đi trên khắp phố phường
Nhìn hàng rong, thúng, rổ
Viết hai chữ tạm bợ
Lây lất sống qua ngày

Đi thăm khu dinh điền
Thấy ruộng vườn nương rẫy
Viết hai chữ phát quải
Khôn khó khép nụ cười.

Đi thăm những vùng cao
Thấy buồn làng thưa thớt
Viết hai chữ xa xót
Người dân tộc buồn không

Đi thăm những vùng sâu
Thấy trẻ em thất học
Viết hai chữ lẩn lóc
Chờ đón nẻo tương lai

Đi thăm những thôn làng
Lúa vàng trên đồng nắng
Viết tình sâu nghĩa nặng
Tràn ngập bước đi về

Đi thăm trên dòng sông
Đề buồn trông non nước

Viết hai chữ bạc phước
Nên khôn khổ mọi người

Đâu phải một vài nơi
Cả quê hương như thế
Viết hai chữ rơi lệ
Nặng đôi mắt hai bờ

Đâu phải một vài vùng
Cả mọi miền đất nước
Viết hai chữ mong ước
Đừng khổ nữa người ơi !!!

Tình non nước không phai !
Tháng 03-2005

Tôi vẽ một vòng tròn
Loanh hoanh trên mặt đất
Viết hai chữ chật vật
Đau khổ cả một đời

Buồn trông con dã tràng
Xây đời trên bờ cát
Viết hai chữ chua chát
Công khó vẫn hoàn không

Hoàng hôn kéo đêm về
Vẳng nghe tiếng đế nhủ
Viết hai chữ lủi thủi
Trong ngõ tối cuộc đời

Buồn trông con bọ hung
Vùi đầu trong vũng thối
Viết hai chữ le lói
Mang kiếp sống âm u

Buồn trông con thạch sùng
Vắt trần nhà chắt lười
Viết hai chữ rã rượi
Thương tiếc chẳng được gì

Buồn trông con tò vò
Tơ tầm thơm thành kén
Viết hai chữ đè nén
Khúc rẽ của dòng sông

Buồn trông con ve sầu

Ngày hè kêu inh ỏi
Viết hai chữ mệt mỏi
Lột xác vất vả cây

Buồn trông những đêm khuya
Nghe tiếng kêu con quốc
Viết hai chữ còn mất
Để lại tháng ngày qua

Buồn trông bóng cuối chiều
Gió thu về hiu hắt
Viết hai chữ se thắt
Khắc khoải vọng tình quê

Buồn trông những xa xôi
Giữa đôi bờ biên biệt
Viết hai chữ da diết
Gởi cánh én mang về

Buồn trông trên quê hương
Đi giữa lòng đất mẹ
Viết hai chữ khe khẽ
Đánh thức mọi lòng người

Buồn trông vọng núi đồi
Nghe hờn vọng sông núi
Viết hai chữ nhắn gửi
Tình non nước không phai.

Reo bình minh thức dậy !
Tháng 03-2005

Tiếng chim hót tinh mơ
Reo bình minh thức dậy
Vạn vật đồng cựa quậy
Đón ngày mới đang về

Tiếng chim hót líu lo
Đánh tan màn đêm tối
Vàng đông vừa le lói
Reo ánh nắng ban mai

Hãy hót nữa đi chim
Hát ca mềm môi ngọt
Thôi rồi những xa xót
Mở cửa đón tương lai

Chim hót nữa đi chim
Cho trời cao đất rộng
Cùng trao nhau hy vọng
Tay nắm lấy bàn tay

Đã nghe rồi chim ơi
Ngày mai trời sẽ sáng
Giàn truân gởi ghềnh lảng
Đau khổ đã thôi rồi

Cảm ơn nghe tiếng chim
Cả một đời réo gọi
Thôi thời gian mong đợi
Thôi hết những trông chờ

Đời đẹp như giấc mơ
Hãy cùng nhau xây dựng
Kiềng ba chân đứng vững
Tâm lực mới vẹn toàn

Trời chiều kéo hoàng hôn
Chim bay về tổ ấm
Cho gừng cay muối mặn
Hoa trái kết đơm bông

Tình quê khắp mọi miền
Hương quê mùi lúa chín
Khắp quê hương đan kín
Êm ấm mọi lòng người

Hãy trao nhau nụ cười
Tình quê hương muôn thuở
Cho thương về nỗi nhớ
Cho non gởi nước nhà.

Bài thơ hăm hai :

Thăm viếng nhà thương !

Tháng 03-2005

Cùng ta thăm viếng những nhà thương
Bệnh tật ra sao chật hết giường
Không có một phòng nào trống cả
Nhìn người bệnh tật thấy mà thương

Bệnh viện tư và bệnh viện công
Viện công hầu hết dân nghèo không
Viện tư riêng rẻ dành dân khá

Nhưng bịnh chẳng tư cũng chẳng công

Khi bịnh khi đau chẳng mấy hồi
Một khi mang bịnh khô thì thôi
Uống ăn không được nằm rên rĩ
Da dẻ xanh xao xương lồm lỏi

Ai giới nhà nghèo đến viện công
Cổ nhiên ít tiền chỉ đôi đồng
Hàng hàng sắp lớp chờ dài cổ
Khám, trị bịnh dân, thế cũng xong

Bịnh viện mà sao thiếu thôn cầ
Vì ngân sách hụt kiếm đâu ra
Nên y, bác sĩ không nhiều lắm
Bịnh cứ chờ, nhưng phải đợi □ ca □

Bịnh gì, đủ thứ bịnh trên đời
Lão ấu nữ nam, đủ hạng người
Mới biết có thân là có bịnh
Chữa mà không kịp chết như chơi

Đã nghe cái tiếng là nhà thương
Thấy tội, nhìn ai thấy cũng thương
Người bịnh mà trông, lòng phát ghét
Thì sao gọi tiếng là nhà thương !!!

Bài thơ hăm ba :

Thăm nơi dưỡng lão !

Tháng 03-2005

Nhà thương dưỡng lão nghĩa là sao
Có nghĩa khi già tuổi đã cao
Phó thác tâm thân nơi dưỡng lão
Người ta chăm sóc, chớ làm sao

Ở nhà, con cháu đâu lo được
Hăm bốn mỗi ngày, đâu chuyện chơi
Lỡ có chuyện gì, ai biết được
Chớ đâu phải chuyện nói khơi khơi

Dưỡng lão luôn luôn đều có người
Cùng nhau sinh hoạt, cùng vui chơi
Khi ăn khi uống cùng giờ giấc
Cùng kể nhau nghe, cùng nói cười

Con cháu lâu lâu mới đến viếng

Hỏi thăm chốc lát cũng đi về
Tuổi già như thế, tạm yên vậy
Phải hiểu, phải thương, đừng trách, chê

Nhìn những người già thấy tội không
Một đời trang trải tâm thân còm
Một đời sức lực tiêu ma cả
Ngồi ngã, đi nghiêng, đứng lại khòm

Mấy chục năm trường nhuộm gió sương
Ngày xưa còn ngắn những con đường
Ngày nay mấy bước đi không nổi
Già cả khi nhìn, ai cũng thương !!!

Bài thơ hăm bốn :

Thăm viện cô nhi !

Tháng 03-2005

Giờ ta thăm viếng viện cô nhi
Nhà trẻ, cô nhi, khác những gì
Hãy cứ đi đi rồi sẽ biết
Nghe lòng sẽ động đức từ bi

Cô nhi, là lúc mới sinh ra
Chẳng biết những ai là mẹ cha
Hoàn cảnh, thế thời, đành dứt ruột
Đành đem giọt máu cho người ta

Cũng có trường hợp cha mẹ chết
Không ai dòng họ, không bà con
Nói thì nói vậy nhưng rất ít
Sự thật, thông thường, có khác hơn

Có em sinh ở những nhà nghèo
Con cái nhóc nheo, lại lở đeo
Èo uột một đàn, sao sống nổi
Đành cho đôi đứa, đỡ bèo nhèo

Có những trường hợp gặp rủi ro
Chiều hôm bóng tối kiếp lần mò
Thế trần lỡ dại nên tìm cách
Đẩy của nợ đi cho đỡ lo

Bỗng dưng nghe tiếng khóc oe oe
Con cái nhà ai bỏ vậy hè
Bồng bế lên tay, em mủm mĩm
Em nhìn run rẩy, cựa quạo que

Thế nên mới gọi là cô nhi
Tuổi trẻ các em chẳng được gì
Mai một lớn lên ôm tủ hận
Khóc thương mình, tứ cố cô nhi !!!

Bài thơ hăm lăm :

Thăm nơi giữ trẻ !

Tháng 03-2005

Ta viếng vào thăm nơi giữ trẻ
Người ta đem gởi, giữ chung nhà
Sáng đưa chiều đón như thông lệ
Thăm chút vui chơi để biết qua

Sáng đến áo quần trông bảnh bao
Chiều về lem luốc trét bôi vào
Nào dơ nào bụi nào son mực
Như thế, mới là trẻ chớ sao

Mới thoảng trông qua thấy cũng vui
Tuổi thơ con trẻ thật vô tư
Nói năng chí chóc không ngưng miệng
Cười cất giòn tan, khóc cũng muôi

Những người giữ trẻ thật hay ghê
Chiều chuộng, răn đe, lẫn vỗ về
Khi sẵn, khi nuông, khi trợn mắt
Khi hừ, khi hậm, khi mân mê

Giỡn chơi cùng trẻ cũng vui, ừ
Chúng nó mà đeo, mệt đứ đừ
Không một phút giây nào vắng lặng
Chỉ người thiên phú, mới cay, hừ !

Nhìn chung con trẻ thấy thương thương
Có đứa khô ngô, trông khác thường
Có đứa kèm nhem, trông tội nghiệp
Phước duyên nghiệp báo biết đâu lường

Từ thuở sinh ra đến trưởng thành
Ăm, bông, nuôi nắng, dạy, trông, canh
Đường dài hun hút mòn lao khổ
Mong trẻ lớn lên khá trưởng thành ???

Bài thơ hăm sáu :

Không bán thơ đâu !

Tháng 03-2005

Ngày xưa Mặc Tử bán trắng rồi
Lững thững chị Hằng đi dạo chơi
Ủ rũ cây đa mình chú Cuội
Hết nhìn trăng lại ngó xa xôi

Và nữa, Tú Xương đã bán nghèo
Tôi không mua, nó vẫn đeo theo
Buồn buồn, tôi gát lên trên bếp
Bị khói, sặt, ho, biến cái vèo

Công Trứ khi xưa vỗ bụng rau
Còn tôi, cũng đã ngấy từ lâu
Cả đời nhồi nhét đầy rau cỏ
Từ bụng xuống chân ngập tới đầu

Tôi chẳng có gì, bán cái không
Đã không, nên chẳng có đôi đồng
Không ai mua hết, nhìn còn rộng
Đem chất hoài, nhưng vẫn trống không

Nhưng tôi không có bán thơ đâu
Óng ánh sợi thơ gọn sắc màu
Đôi mắt qua thơ, đời tuyệt mỹ
Canh tàn còn đẹp những đêm thâu

Một chữ không cho đừng nói bán
Để tôi đem rải khắp không gian
Thời gian đầy ắp, chờ thêm đã
Bị ứ, nên thơ chảy ngập tràn

Thơ sống cùng tôi cả cuộc đời
Lúc lững lúc cạn lúc đầy vui
Khi hờ khi hững khi phiêu lãng
Khép kín trần gian viết mấy lời.

Bài thơ hăm bảy :

Thăm nhà thương điên !

Tháng 03-2005

Giờ đi thăm viếng nhà thương điên
Cuộc sống người điên chẳng có phiền
Hờ hững nhìn đời như huyễn mộng
Lững lơ bay bổng tựa thần tiên

Phần lớn người điên lớn hết rồi
Nhìn chung tuổi đã quá đôi mươi
Phần đông có lẽ vài ba chục
Một ít lão niên, sáu, bảy mươi

Anh kia, đứng ngó, chỉ, rồi cười
Anh nọ, nhe răng, mở miệng : ươi . . . !
Còn chị, buồn buồn, tay quạt gió
Còn cô, bẽn lẽn, bảo : người ! người !

Kìa, người lưng thưng, nghêu ngao hát
Đây, kẻ quơ quơ, khảy tay đàn
Một thế giới cuồng quay rộn rã
Âm thanh hỗn độn lộng vang vang

Tôi thoáng buồn trông hỏi mấy lời
Anh chàng lắt lắt, chỉ : ôi ! ôi !
Còn cô không nói, đưa tay quạt
Hỏi một hồi, tôi chẳng biết tôi

Viếng thăm một chút rồi ra đi
Thế giới người điên thật lạ kỳ
Không biết làm sao mà hiểu nổi
Đi rồi, còn vắng tiếng : i !!! . . . i !!!

Chào người cai quản một đôi câu
Nhu thế, hiểu không, ảnh gặt đầu
Vì quá quen nên mò đoán ý
Người điên, mà hiểu họ, còn lâu !!!

Bài thơ hăm tám :

Thăm viếng trại cùi !

Tháng 03-2005

Ta viếng đi thăm những trại cùi
Mới vào đến cổng đã nghe mùi
Cái mùi dãn chết ôm thân phận
Một cõi trần gian, khép ngậm ngùi

Vào thăm, mới thấy cảnh thê lương
Trường đoạn còn đâu, khúc đoạn trường
Nào thăm chất chồng thêm thăm nào
Thương đau, rửa nát những đau thương

Bỗng nhớ ngày xưa Hàn Mặc Tử
Đường lên dốc đá, nát tan hoang

Mộng Cầm thôn thức vầng trăng lặn
Nguyệt lạc trường giang lạnh đá vàng

Trại cùi, một thế giới âm u
Bóng tối, vẽ chi cảnh mịt mù
Đến cuối đường hầm còn khép lại
Canh tàn còn đợi cửa thiên thu

Tắm thân đang sống bỏ dần thân
Từng khúc rữa ra, cắt bỏ dần
Gởi đón đau về thăm cát bụi
Giữ trần thân đếm những phong trần

Cắt đi, cắt nữa, bỏ từng phần
Cắt bỏ khi nào hết tắm thân
Cắt chỗ thối tha, thêm chỗ chết
Ui cha ! đau quá ! thân ơi ! thân !

Thấy rồi, tội lắm, hỏi người ơi
Còn khổ nào hơn trong cuộc đời
Cùi đã cùn dần, thêm phát hủi
Còn gì mà nói nữa, người ơi !

Bài thơ hăm chín :

Thăm người lao động !

Tháng 03-2005

Giờ ghé qua thăm người lao động
Đề nhìn từng giọt đẫm mồ hôi
Phong sương vá áo dày lao nhọc
Là biết cuộc đời khổ tới đâu

Lao động, những ai có trải qua
Khổ rồi, mới biết thương người ta
Nếu chưa, sao hiểu ngàn công khó
Từ công bước vô, ngập nóc nhà

Cái nghề lao động của chân tay
Sần sùi làn da đến mặt mày
Gian khổ đeo đời trôi lặn độn
Cần lao cực nhọc tự xưa nay

Một nắng, hai mưa, nhuộm gió sương
Ba lao, bốn khổ, ngấm tang thương
Năm cay, sáu đắng, chồng chua chác
Bảy xót, tám xa, chất đoạn trường

Ngày, hứng mồ hôi, lớp lớp trào
Đêm, kè đau khổ, quả gian lao
Hai bờ thăm thăm mòn đôi mắt
Cơm nếp đầy voi, ngấy nhét vào

Của một nhưng công nặng bạc vàng
Bao nhiêu vật dụng cõi trần gian
Đều nhờ công sức người lao động
Đừng bị dè nhau hời thế nhân

Mong ai chia xẻ, quý thì thôi
Bất nhịp cảm thông, ơn cảm rồi
Chớ trọng khinh chi bao nghiệp dĩ
Nghề nào, cũng sống vậy mà thôi !

Bài thơ ba mươi :

Xin gửi cho Anh !

Tháng 03-2005

Này anh, từ lúc gánh hai vai
Một sắt hai son cứ miệt mài
Nước chảy thấm sâu lòng đất nước
Đá mòn cho phỉ chí làm trai

Này anh, từ thuở bước lên đường
Đem sức tang bồng vá nhiều nương
Đem chí nam nhi bồi tích sử
Góp bàn tay hiến tặng quê hương

Này anh, đừng hỏi, đến bao giờ
Đã bảo rằng xây dựng ước mơ
Như núi cùng non reo tuế nguyệt
Như sông cùng biển tựa cơ đồ

Một khi, trái chín mọng, treo cành
Nhụy thoảng thơm thơm, hương tỏa quanh
Là đến thời kỳ thu kết quả
Chan hòa mưa nắng, đẹp trời xanh

Chỉ sợ không rèn đức trượng phu
Biển sông, sao sánh vũng ao tù
Tiểu nhân, sao sánh cùng quân tử
Sống ở đời, chỉ khác chữ □ngu□

Trao nhau như thế, đủ rồi anh
Nếu thiếu hay dư, thì cũng đành
Nếu thiếu thì bao giờ cũng thiếu

Nếu dư, thì đã quá, rành rành

Ta hẹn nhau về nơi bên cũ
Bên dòng sông quyện, suối nguồn xưa
Quê hương thắm thiết tình non nước
Ta mãi còn nhau, anh nhớ chưa ???

Bài thơ ba mốt :

Xin gửi cho Chị !

Tháng 04-2005

Này chị, từ ngày chị bước đi
Buồn không, sao chẳng nói năng gì
Đã mang thân phận làm nhi nữ
Xuất giá, là lên cầu biệt ly

Hãy tròn bốn phận bên người ta
Còn chỗ thật sâu, cất nỗi nhà
Không ruột rà mà thương mến chị
Chừng nào như thế mới hoan ca

Một thân, chị phải chẻ làm hai
Nặng nhẹ đôi đàng gánh trĩu vai
Cứ gánh vuông tròn nghe chị nhé
Hết hôm nay đến những ngày mai

Cứ thế, chị trang trải suốt đời
Một lòng đem xẻ gửi hai nơi
Tay nâng, tay đỡ, tay mòn mỏi
Vai vác, vai mang, vai rã rời

Chị này, nhớ mẹ những ngày xưa
Dậy sớm, thức khuya, cũng chẳng vừa
Gian khổ bào mòn sao chịu nổi
Khi thương, cỏ mọc đã bao mùa

Đã biết rồi mà, chị khổ lắm
Nào nhà nào cửa nào chồng con
Hai quê một cảnh tràn mi mắt
Xót dạ thương lòng nát sắc son

Áy thế thành người mẹ Việt Nam
Cơm lành canh ngọt quít còn cam
Cửa nhà gia thế noi giòng giống
Đưa nước về nguồn nhớ Tổ Tông.

Bài thơ ba hai :

Xin gửi cho Em !

Tháng 04-2005

Này em, đâu có nhỏ gì đâu
Mái tóc ngày xưa đã đổi màu
Chiếc bóng thời gian lay động mãi
Sắc còn phai hường nữa là màu

Nhưng em phải hiểu cuộc đời này
Nhân thế đã mang kiếp đọa đày
Trần thế còn đeo thêm khốn khổ
Nên vô thường cứ chuyển lăn quay

Để tôi đi trước, tiếp theo em
Đi mãi đến khi bước xuống thêm
Cùng giữ gìn nhau, trao thế hệ
Hỏi khung trời mấy ánh sao đêm

Tôi chỉ hỏi thăm những chuyện xưa
Chứ làm sao kéo tuổi ngày thơ
Hỏi thăm để nhớ về xưa cũ
Dĩ vãng cuốn trôi tận cuối bờ

Giờ em ngậm nghé tuổi hơi già
Mái tóc của tôi đã trở hoa
Rêu phủ bên đường còn biến sắc
Hỏi chi bóng xế của chiều tà

Cuộc đời chồng chất phải không em
Máu chảy về tim thấm ruột mềm
Tươi thắm quá thời thâm tím tím
Úa tàn xơ xác cả con tim

Đuổi sức mỗi mòn bên dốc đá
Hơi tàn quờ quạng cuối đường đi
Rừng già che bóng rừng non vậy
Đại thọ chờ che tiêu mộc thì

Nên tôi chỉ nhắc em ngàn ấy
Cộng của em, đời sẽ khá hơn
Gom góp và vun bồi mãi mãi
Như hoa thêm nhụy sắt thêm son.

Bài thơ ba ba :

Trao thế hệ đàn em !

Tháng 04-2005

Xin trao về thế hệ đàn em
Thế hệ chúng tôi đâu có quên
Gắng sức hoàn thành bao gạch nối
Từ tiền nhân gởi lại cho em

Thế hệ chúng tôi bao dấu ngoặc
Chống sào lái mũi giữa muôn chiều
Ngựa nghiêng tơ tả như chiếu rách
Bầm dập dậy men tợ com thiêu

Có trách chúng tôi thì cứ trách
Đồng thời đồng thế mới đồng cam
Ngoài chẵn, sao cảm trong chẵn ấy
Há miệng đã đau bởi nát hàm

Cũng may còn ngóp ngoi lên được
Trao lại các em hơi tạm yên
Những khổ đau, vá bằng vụn vỡ
Những tang thương, đắp bởi oan khiên

Máu, nước mắt cùng hòa đổ ra
Một thời lịch sử đã đi qua
Bao nhiêu tình tự hy sinh ấy
Cũng bởi vì non, nợ nước nhà

Thuyền vượt trùng dương biết biển khơi
Phong ba ụp phủ, giập toi bời
Gió sương xơ xác, vùi tan nát
Nát cả con người, nát biển khơi

Có sống chẳng qua còn sót lại
Chỉ xin làm sỏi đá bên đường
Và xin được lót thêm loang lở
Bồi đắp quê hương, vá đoạn trường !

Bài thơ ba bốn :

Thăm hỏi tiền nhân !

Tháng 04-2005

Cho xin thăm hỏi bậc tiền nhân
Thời thế đã qua bao lưỡng phân
Chống đỡ mấy chiều hay tạp lục
Mà sao gió bụi nát phong trần

Cha ông đã đổ những ngày xưa
Xương núi máu sông chứ chẳng vừa
Nước mắt viết đầy trang lệ sử

Tâm can tan nát biết hay chưa

Dư đồ toi tả, cùng đan, vá
Lịch sử ngựa nghiêng, cùng đắp xây
Thế hệ hôm nay còn cầu xé
Còn gì cho thế hệ ngày mai

Không phải đá vàng chẳng sắt son
Cũng không ngoại tại siết hao mòn
Bởi vì trùng nội bào sông núi
Bởi phá tam giang rẽ nước non

Thế hệ chúng ta nên thăm thâu
Đã qua một thế kỷ, còn gì
Hoàng tuyền rêu phủ còn ân hận
Không lẽ trần gian rũ mốc xì

Đừng dày non nước thêm nông nổi
Đừng xéo quê hương cạn dấu tình
Lịch sử cứ đi, đi tới mãi
Tro tàn vờn vợn khói lung linh

Thương người đi trước tức thương ta
Kèo cột vách xiêng chung mái nhà
Xin góp bàn tay xây dựng lại
Ngày mai con cháu sẽ thương ta

Xin cảm ơn người, hỡi cố nhân
Biết rồi, mới hết những phân vân
Thế thời, thời thế đều gai góc
Đen trắng, trắng đen, đều dự phần.

Bài thơ ba lăm :

Không biết ngày mai tôi trở về !

Tháng 04-2005

Không biết ngày mai tôi trở về
Đường làng có trách nỗi tình quê
Cô thôn có đổi buồn hương vị
Cây cỏ dọc ngang có ủ ê

Không biết ngày mai qui cố hương
Tiếng kêu con quốc có ai thương
Sông xưa con nước còn in bóng
Bến cũ con đò có vẫn vương

Không biết ngày mai tôi bước đi

Bao năm mong mỗi có còn gì
Có còn một chút tình quê cũ
Hay lạ quá rồi có nghĩa chi

Không biết ngày mai tôi viếng thăm
Mừng mừng, hay bâng lảng xa xăm
Thân thương, hay dửng dưng xa lạ
Như vải bỏ gai, kén bỏ tầm

Dù sao tôi cũng bước đi về
Không hẹn nào ai có lỗi thề
Lối cũ khép hờ không đóng mở
Đường xưa bỏ ngõ rộng tình quê

Cho nên tôi sẽ bước đi qua
Nổi nhịp ruộng đồng vang hát ca
Trôi khúc hương quê lồng gió nắng
Vương vương ôm ấp vạt tình ta

Nhìn cánh đồng quê mỉm miệng cười
Nhìn bông lúa trắng ngậm xinh tươi
Tiếng chim ca hót tình quê gọi
Bếp lửa hồng êm, ấm mọi người.

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Tháng 04-2005

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Có người cao, người thấp, người bình thường
Trong cái ghét, vẫn còn có cái thương
Trong cái thương, vẫn còn nhiều cái ghét

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Có người khôn, có người dại hơn mình
Có người giàu, có người khổ cùng đình
Như bạn đó, vẫn còn nhiều may mắn

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Khổ có vui, vui có khổ mới đều
Khi khổ thì bình tâm, tự nó tiêu
Khi vui thì biết vừa, đừng quá độ

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Đừng khinh ai, bi mặt, trét bùn lầy
Đừng khen ai, nhất bông, thổi lên mây
Mà hãy trọng lương tri, đừng giả dối

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Sông có khúc, người có lúc, thường tình
Khi lên voi, lúc xuống chó, nhục vinh
Đừng đeo mãi bóng phù du trước gió

Trong cuộc sống, biết nhìn đời bạn nhé !
Khi cười người, đừng có cố cười lâu
Khi trách ai, đừng có mãi đầu mâu
Nhân thập toàn, đã là người thánh thiện ???

Sống ở đời, luôn dùng gương phản hiện
Biết tương lân, soi rọi cả hai chiều
Biết nhìn đời bằng ánh mắt thương yêu
Sẽ đón nhận tình bao la nhân thế !

Tình quê hong giọt nắng !

Tháng 04-2005

Tình quê hong giọt nắng
Reo ngọn cỏ bên đường
Chiều về trên bến vắng
Thuyền ai vỗ bên sông

Tình quê hương dịu ngọt
Đằm thắm như đường lau
Mặn mà chim ca hát
Trắng trắng như hoa cau

Tình quê hương thương nhớ
Ta cùng đợi nhau về
Tình quê hương muôn thuở
Ta cùng đón hương quê

Quê hương đồng lúa chín
Chờ mùa mới đơm bông
Mộng ước mơ đan kín
Cùng khơi bếp lửa hồng

Ai đi không lỗi hẹn
Ai đến không lỗi thề
Tình quê hương vun vén
Sông bến cũ đi về

Tình quê hong giọt nắng
Bông lúa chín hoen vàng
Gừng ơi chờ muối mặn
Đêm ơi đợi trăng vàng

Ngày mai tròn nguyện ước
Hoa nở khắp đường quê
Ngày mai cùng dân bước
Cho non vẹn nước thề.

Leo lên đồi hy vọng

Tháng 04-2005

Ta tin tưởng ở ngày mai
Thuyền phiêu du định hướng
Không mơ hồ tưởng tượng
Khi đã vạch lên rồi

Ta tin tưởng ở ngày mai
Sáng chiều reo gió nắng
Hoàng hôn chưa xuống nắng
Đã thoáng ánh trăng vàng

Ta tin tưởng ở ngày mai
Rừng già nghiêng bóng núi
Sơn khê chưa chúm mũi
Đã vắt ngựa lưng đèo

Ta tin tưởng ở ngày mai
Rừng hoang hương tỏa nhụy
Đá vàng xanh cốt lõi
Rêu phủ kết bông hoa

Ta tin tưởng ở ngày mai
Leo lên đồi hy vọng
Giá băng thành sức nóng
Tro bụi biến lửa hồng.

Đã đến ngày mai !

Tháng 04-2005

Ngày mai hoa lá xanh tươi
Lá reo gió bắc hoa cười gió đông
Ngày mai trên khắp ruộng đồng
Hương thơm mùa mới trở bông lúa vàng
Ngày mai hết những lâm than
Mồ hôi ươm hạt trên đàng nhiều khê
Ngày mai hết những ê chề
Đảng cay ươm giống bốn bề nên công
Ngày mai hết những ngóng trông

Bao nhiêu ước vọng chờ mong đã thành
Ngày mai hoa trái trĩu cành
Chim chuyền dưới nước cá quanh trên non
Ngày mai vuông đã thành tròn
Đường ngang xẻ dọc đường mòn xẻ xuôi
Ngày mai đầu kết liền đuôi
Thông thương mọi nẻo tiến lùi thênh thang
Ngày mai đẹp khắp thôn làng
Đẹp bằng phố chợ đẹp ngang thị thành
Ngày mai nét ngọc tinh anh
Minh châu khó sánh trong lành khó so
Bao nhiêu ruột rối tơ vò
Tháng năm thức trắng cũng cho ngày này
Bao nhiêu nước mắt đắng cay
Hòa trong tủi nhục cho ngày mai đây
Ngày mai, nay đã đông đầy
Không còn nghiêng ngửa nổi này tình kia
Ngày mai, nay hết chia lìa
Đường dài thẳng tắp mang hia lên ngàn
Ngày mai, nay đã hòa vang
Tình non nghĩa nước đá vàng sử xanh
Nào em, nào chị, nào anh
Cùng tôi rạng rỡ hương lành Việt Nam

Năm mươi thương !

Tháng 04-2005

Một thương ai cũng có lòng
Hai thương gian khổ đem hong nắng vàng
Ba thương tay xách vai mang
Bốn thương cay đắng đổ ngang bên đường
Năm thương khắp nẻo quê hương
Sáu thương sông núi vấn vương nghĩa tình
Bảy thương chiếc bóng nghiêng mình
Tám thương non nước in hình sơn khê
Chín thương câu hẹn ước thề
Mười thương cùng dắt nhau về đường xưa
Mười một thương mấy cho vừa
Mười hai thương mấy cũng thừa mà thôi
Mười ba thương gợi núi đồi
Mười bốn thương gợi sông ngòi biển đông
Mười lăm thương lúa trở bông
Mười sáu thương mạ trên đồng ruộng xanh
Mười bảy thương trái trĩu cành
Mười tám thương nụ bao quanh lối về
Mười chín thương bến bên đê

Hai mươi thương khách vỗ về bên sông
Hăm một thương nhớ chờ mong
Hăm hai thương đợi chờ trông an bình
Hăm ba thương ánh bình minh
Hăm bốn thương nắng quê mình ấm êm
Hăm lăm thương ngày chờ đêm
Hăm sáu thương tháng chờ năm thái hòa
Hăm bảy thương lệ chưa nhòa
Hăm tám thương sử điếm tô huy hoàng
Hăm chín thương “đá dẫu mòn
Ba mươi thương “miệng vẫn còn tro tro”
Ba một thương thưở dựng cờ
Ba hai thương một cơ đồ cuu mang
Ba ba thương phố nhớ làng
Ba bốn thương lối nhớ đàng đi qua
Ba lăm thương nước nhớ nhà
Ba sáu thương quốc nhớ gia canh trường
Ba bảy thương quá là thương
Ba tám chim Lạc, nhớ thương chim Hồng
Ba chín thương chẳng thương không
Bốn mươi thương gánh cùng gồng dựng xây
Bốn một thương đó còn đây
Bốn hai thương nợ còn này gân xa
Bốn ba thương một màu da
Bốn bốn thương một quê nhà Việt Nam
Bốn lăm thương chạm nhường chàm
Bốn sáu thương quít nhường cam một vườn
Bốn bảy thương gọi yêu thương
Bốn tám thương gọi quê hương ba miền
Bốn chín thương gọi hậu tiền
Năm mươi thương một nối liền năm mươi
Còn năm mươi nữa ai ơi
Thương xin gọi nốt ai người Việt Nam.

Năm mươi thương nữa !

Tháng 04-2005

Năm một thương nói là làm
Năm hai thương để còn hàm mai sau
Năm ba thương sắc thêm màu
Năm bốn thương ngọc còn trau chuốt hoài
Năm lăm thương sản nhớ khoai
Năm sáu thương bếp nhớ khơi lửa hồng
Năm bảy thương nước Sông Hồng
Năm tám thương nữa, còn sông Thái Bình
Năm chín thương trúc xinh xinh
Sáu mươi thương lũy, bờ kinh nối dài

Sáu một thương nước Đồng Nai
Sáu hai thương nước chảy dài Cửu Long
Sáu ba thương nổi thành dòng
Sáu tư thương một hình cong sum vầy
Sáu lăm thương gió heo may
Sáu sáu thương nguyệt lung lay trăng vàng
Sáu bảy thương mây trên ngàn
Sáu tám thương biển mênh mang chân trời
Sáu chín thương những đây vui
Bảy mười thương sông trong đời mấy ai
Bảy một thương gái cùng trai
Bảy hai thương trẻ một mai sẽ già
Bảy ba thương tiếng hát ca
Bảy tư thương gói nhà nhà thân thương
Bảy lăm thương phố thương phường
Bảy sáu thương những con đường cái quan
Bảy bảy thương để bên đàng
Bảy tám thương lấy đem mang về nhà
Bảy chín thương phải rầy la
Tám mười thương bảy thêm ba thành mười
Tám một thương hết mọi người
Tám hai thương khóc thay cười bớt đau
Tám ba thương trắng hoa cau
Tám tư thương ngọt đường lau thơm lành
Tám lăm thương lá trên cành
Tám sáu thương cỏ xanh xanh bên đường
Tám bảy thương giọt mưa sương
Tám tám thương những chiều vương nắng chiều
Tám chín thương nhịp cầu kiều
Chín mười thương nét mỹ miều đàn thanh
Chín một thương túp lều tranh
Chín hai thương xóm nhỏ quanh đầu đình
Chín ba thương trọn bóng hình
Chín tư thương vẹn như mình với ta
Chín lăm thương những đi qua
Chín sáu thương đến quê nhà mai sau
Chín bảy thương dầu dãi dầu
Chín tám thương trắng mái đầu còn thương
Chín chín thương thưở mở đường
Một trăm thương gói quê hương oai hùng
Từ một thương nét viên dung
Đến trăm thương cả vô cùng mới thôi.

Mười thương-một

Tháng 04-2005

Một thương ai cũng có lòng
Hai thương gian khổ đem hong nắng vàng
Ba thương tay xách vai mang
Bốn thương cay đắng đổ ngang bên đường
Năm thương khắp nẻo quê hương
Sáu thương sông núi vẫn vương nghĩa tình
Bảy thương chiếc bóng nghiêng mình
Tám thương non nước in hình sơn khê
Chín thương câu hẹn ước thề
Mười thương cùng dắt nhau về đường xưa.

Mười thương-hai

Tháng 04-2005

Một thương thương mấy cho vừa
Hai thương thương mấy cũng thừa mà thôi
Ba thương xin gởi núi đồi
Bốn thương xin gởi sông ngòi biển đông
Năm thương như lúa trở bông
Sáu thương như mạ trên đồng ruộng xanh
Bảy thương như trái trĩu cành
Tám thương như nụ bao quanh lối về
Chín thương bên cũ con đê
Mười thương ai đứng vỗ về bên sông.

Mười thương-ba

Tháng 04-2005

Một thương gởi nhớ chờ mong
Hai thương gởi đợi chờ trông an bình
Ba thương như ánh bình minh
Bốn thương như nắng quê mình ấm êm
Năm thương ngày nhớ chờ đêm
Sáu thương tháng nhớ chờ năm thái hòa
Bảy thương máu lệ chưa nhòa
Tám thương trang sử diêm tô huy hoàng
Chín thương “bia đá dẫu mòn”
Mười thương “bia miệng vẫn còn tro tro”.

Mười thương-bốn

Tháng 04-2005

Một thương từ thuở dựng cờ
Hai thương một dây cơ đồ cuu mang
Ba thương như phố thương làng

Bốn thương như lối thương đàng đi qua
Năm thương như nước thương nhà
Sáu thương như quốc nhớ gia canh trường
Bảy thương thương quá là thương
Tám thương chim Lạc, nhớ thương chim Hồng
Chín thương thương chẳng thương không
Mười thương cùng gánh cùng gồng đắp xây.

Mười thương-năm

Tháng 04-2005

Một thương như đó thương đây
Hai thương như nọ thương này gần xa
Ba thương cùng một màu da
Bốn thương cùng một quê nhà Việt Nam
Năm thương như chạm thương chàm
Sáu thương như quít thương cam một vườn
Bảy thương xin gửi yêu thương
Tám thương xin gửi quê hương ba miền
Chín thương có hậu có tiền
Mười thương một nỗi đã liên năm mươi
Còn năm mươi nữa ai ơi
Thương xin gửi nốt ai người Việt Nam.

Mười thương-sáu

Tháng 04-2005

Một thương miệng nói tay làm
Hai thương còn để bao hàm mai sau
Ba thương như sắc thêm màu
Bốn thương như ngọc còn trau chuốt hoài
Năm thương như sản nhớ khoai
Sáu thương như bếp nhớ khơi lửa hồng
Bảy thương dòng nước Sông Hồng
Tám thương nguồn mạch của sông Thái Bình
Chín thương trúc nhỏ xinh xinh
Mười thương bờ lũy, quanh kinh nổi dài.

Mười thương-bảy

Tháng 04-2005

Một thương con nước Đồng Nai
Hai thương con nước chảy dài Cửu Long
Ba thương lịch sử một dòng
Bốn thương một mảnh hình cong vui vầy

Năm thương ngọn gió heo may
Sáu thương bóng nguyệt lung lay trăng vàng
Bảy thương mây ngũ trên ngàn
Tám thương biển lặng mênh mang chân trời
Chín thương tình tự đầy vơi
Mười thương biết sống trong đời mấy ai !

Mười thương-tám

Tháng 04-2007

Một thương lão ấu gái trai
Hai thương con trẻ một mai sẽ già
Ba thương tiếng hát câu ca
Bốn thương êm ấm mọi nhà thân thương
Năm thương hình bóng phố phường
Sáu thương dấu vết trên đường cái quan
Bảy thương còn để bên đàng
Tám thương ấy ấy mà mang về nhà
Chín thương roi vọt rầy la
Mười thương cộng bảy thêm ba thành mười.

Mười thương-chín

Tháng 04-2005

Một thương tất cả mọi người
Hai thương thôi khóc nụ cười bớt đau
Ba thương màu trắng hoa cau
Bốn thương ngọt lịm mía lau trong lành
Năm thương hoa lá trên cành
Sáu thương ngọn cỏ xanh xanh bên đường
Bảy thương nhỏ giọt mưa sương
Tám thương tím tím chiều vương nắng chiều
Chín thương mấy nhịp cầu kiều
Mười thương những nét mỹ miều đan thanh.

Mười thương-mười

Tháng 04-2005

Một thương từng túp lều tranh
Hai thương thôn xóm bao quanh đầu đình
Ba thương như bóng theo hình
Bốn thương trọn vẹn như mình với ta
Năm thương dĩ vãng đi qua
Sáu thương còn để quê nhà mai sau
Bảy thương dù có dải dàu

Tám thương bạc trắng mái đầu còn thương
Chín thương mở nước khai đường
Mười thương giòng giống oai hùng Việt Nam
Từ một thương nước dân Nam
Đến trăm thương nước lên chàm mới thôi
Tình thương xin mãi lên ngôi
Quê hương xin mãi muôn đời nhớ thương.

Việt Nam, còn đó muôn đời

Tháng 04-2005

Việt Nam, tiếng gọi đầu đời
Ba miền đất nước nơi nơi hữu tình
Việt Nam, ta giữ lấy mình
Năm ngàn năm, bóng in hình xưa nay
Việt Nam, nam bắc đông tây
Núi sông một dải đong đầy hùng ca
Việt Nam, là cửa nước nhà
Cháu con gìn giữ, ông cha lưu truyền
Việt Nam, sông núi hồn thiêng
Kinh bao thời đại như kiềng ba chân
Việt Nam, nghĩa nặng ngàn cân
Ân nặng ngàn vạn tương lân sinh tồn
Việt Nam, hải đảo, núi, hòn
Đất liền, biển cả, như son thiếp vàng
Việt Nam, vùng vẫy dọc ngang
Đội trời, đạp đất vẻ vang giống nòi
Việt Nam, non nước tô bồi
Trao nhau trân trọng muôn đời vĩnh niên
Việt Nam, non nước ba miền
Từng trang sử Việt nối liền từng trang
Việt Nam, máu đỏ da vàng
Năm ngàn năm, những vinh quang tuyệt vời
Việt Nam, còn đó muôn đời
Năm ngàn năm nữa rạng ngời Việt Nam.

Dòng thơ gọi tình người

Tháng 04-2005

Dòng thơ gọi tình người
Tan đôi bờ ngăn cách
Máu hồng tươi chuyển mạch
Khơi tiếng nói tình thương

Dòng thơ qua tranh phân
Tan đi bao cừu hận
Mắt điều hâu đờ đẫn

Bồ câu trắng hiện hình

Dòng thơ qua nhân gian
Ươm thêm mầm nhựa sống
Nối nhịp cầu hy vọng
Trao nhau mỉm miệng cười

Dòng thơ qua con đường
Hướng đi đều mở lối
Không có gì ngăn nổi
Mọi nẻo đều thông thương

Dòng thơ qua non sông
Gọi hồn thiêng non nước
Cho ngàn xưa vẹn ước
Cho ngàn sau vẹn thề

Dòng thơ bay xa xa
Bay khắp vòng trái đất
Cho người người ca hát
Vui nếp sống hòa bình.

Ta tin tưởng ở ngày mai

Tháng 04-2005

Ta tin tưởng ở ngày mai
Con đường đi sẽ tới
Thời gian đang mong đợi
Không gian đang trông chờ

Ta tin tưởng ở ngày mai
Màn đêm dù tăm tối
Nhân gian không mờ lối
Vạn vật chẳng u hoài

Ta tin tưởng ở ngày mai
Khởi từ hôm nay nhé
Gieo trong lòng đất mẹ
Những hạt giống an bình

Ta tin tưởng ở ngày mai
Khởi từ hôm qua nhé
Biết rồi, trên đất mẹ
Gieo âm hưởng hùng ca

Ta tin tưởng ở ngày mai
Quê hương ta không ngại

Việt Nam ta còn mãi
Khi trái đất vẫn còn.

Đã mòn ba vạn sáu !

Tháng 6-2005

Đường còn dài sao bước chân đã mỏi
Ý còn nhiều nhưng lực đã tiêu ma
Nhuộm gió sương đã tàn tạ phong ba
Thuyền xơ mạn đã làm trơ sóng bạc

Dừng chân lại cùng ta nghe tiếng hát
Trời nghiêng nghiêng đổ bóng xế nương chiều
Đường trần gian vỡ tiếng gõ cô liêu
Người lữ thứ trơ vợ nhìn gió bụi

Bóng cây cả cõi cần bên bờ suối
Bóng cây non đội nắng gỏi rừng thưa
Chốn hoang vu vang vọng gió xa đưa
Mòn cát bụi trên bước đường du thủ

Bỗng thức giấc khua rừng khuya ngái ngủ
Chợt vương vai động gió thổi đêm dài
Xoa bàn tay nắn bóp đôi bờ vai
Chai với đá giữa mòn bao sinh lực

Đường xuống dốc dọ bước đi từng mức
Bỏ sau lưng thời vượt núi băng ngàn
Thật vô tình hơi cái đập thời gian
Là xương thịt làm sao không xây xát

Ta ngồi đây trên đồi cao gió mát
Ánh tà dương nghiêng bóng đổ vương dài
Góp rong rêu vẽ lại tấm hình hài
Nhặt xơ xác ghi dọc đường gió bụi

Nghiêng nghiêng vách núi
Ngả bóng rừng khuya
Dừng bước chân ngẫm nghĩ phút chia lìa
Nhanh quá nhĩ, đã mòn ba vạn sáu !!!

Ta đang sống, nghĩa là ta sẽ chết !

Tháng 6-2005

Ta đang sống nghĩa là ta đang chết
Mỗi ngày qua là chết mất một ngày

Mỗi chiều qua là bóng ngả về tây
Cuộc đời ta đang dần dần ngấn lại

Trong tự thể đột sinh và đột thái
Những huyết cầu hồng bạch xô sát nhau
Những kháng sinh đối kháng kịch ê đầu
Một thành lũy phủ che bao khí độc

Ở bên ngoài đối diện nhiều hiểm hóc
Mọi sắc trần trụi bụi phù sa
Mọi khổ vui náo động tựa chớp lòà
Để công phá một trận đồ tử thủ

Thời xuân trẻ dễ dàng trong phòng ngự
Lúc già nua dù có mấy viện binh
Nhưng cỏ thành đã tàn lực, rung rinh
Chẳng mấy chốc, đầu hàng vô điều kiện

Ta đang sống là lâm vào trận tuyến
Không tấn công, chỉ củng cố dự phòng
Một thời gian rồi cũng phải đi đong
Ta đang sống nghĩa là ta sẽ chết.

Hồn sông núi, gác câu thơ, bỏ ngô! *Tháng 04-2005*

Một ngày năm ấy
Quê hương tràn khói lửa
Họ đã chiếm Miền Nam. Dẫm ra Miền Trung
Và đạp lên đất Bắc. Vậy là hết rồi
Bóng dáng thực dân, bắt đầu quay lại
Bốn năm sau, như con tàu cần tay lái
Họ trao cho mình lập chính thể quốc gia
Chỉ coi về hành chánh, trị an, lấy lệ qua loa
Còn tất cả, họ nắm vai trò chủ chốt
Một ngày năm ấy
Trận cứ điểm dâng cao cùng tột
Biển Việt Nam thành hai mảnh phân đôi
Bến Hải chia phôi. Hai bờ vĩ tuyến
Miền Bắc đây rồi, buồn buồn khói quyện
Miền Nam đây rồi, mờ tỏa bụi bay
Hai khối tranh nhau, đạn xối bom cày
Làm tan nát ngửa nghiêng mọi miền đất mẹ
Một ngày năm ấy
Xéo cả quê hương, điêu linh quạnh quẽ
Họ bày trò, Việt Nam tự quyết lấy nhau

Sự tự quyết kia, nói nữa chi đâu
Những vết tích tro tàn khơi tức tưởi
Miệng không nói được, tê đầu ngọn lưỡi
Tai không nghe được, tủi nhục phủ đầu
Vận nước nổi trôi, cuốn chảy qua cầu
Giờ lịch sử rung theo chiều dĩ vãng
Một ngày năm ấy
Tấp bờ lau, giặt bớ phờ, tản mạn
Trông mong manh, liều nhắm mắt, từ ly
Cuối phương trời phó một chuyến ra đi
Thân đất khách mấy mươi năm trôi nổi
Một ngày năm ấy
Quá khứ dần qua, tương lai chưa tới
Quê hương ơi, còn đợi biết bao giờ
Việt Nam ơi, sông nước chảy mấy bờ
Thuyền viễn xứ lang thang về bến cũ
Một ngày năm ấy
Nhận bao nhiêu, không đủ
Cho bao nhiêu, không thừa
Tình quê hương tròn nguyện ước hay chưa
Hồn sông núi gác câu thề bỏ ngõ !

Ta về

Tháng 04-2005

“Ta về ta tắm ao ta
Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn”
Ta về gìn giữ keo sơn
Dù xưa dù cũ không sờn sắc son
Ta về xây đắp núi non
Dù cho nước chảy đá mòn chẳng phai
Ta về xây dựng tương lai
Dù cho tháng đợi năm dài chẳng thuyên
Ta về thăm lại mọi miền
Nước non một dải nối liền quê hương
Ta về nhắn gửi tình thương
Rung lên từng nhịp trên đường ta đi
Ta về thăm lại Kinh Kỳ
Thành đô Phố cũ những gì xa xưa
Ta về cho nắng đổ mưa
Cho hương thơm nhụy cho vừa những ai
Ta về Bến Nghé, Đồng Nai
Nhớ thương lục tỉnh, vành đai Sài Gòn
Ta về Hà Nội bồn chồn
Buồn trông hoài cổ nghe hồn nao nao
Ta về như giấc chiêm bao

Như đêm đã hết trăng sao còn gì
Mới ngày nào đó ta đi
Thời gian đã đổi đến khi ta về
Mới ngày nào đó ta về
Thời gian đã đổi lối về ta đi
Ta đi không nghĩa từ ly
Như tàu rời bến cũng vì sân ga
“Ta về ta tắm ao ta
Dù trong dù đục ao nhà vẫn hơn”

Khổ nghèo ôm thân phận !

Tháng 04-2005

Ai có hiểu những con người nghèo khó
Cả cuộc đời thất ngật đến ngu ngơ
Cái nghèo đeo dai dẳng muốn phát khờ
Làm chi được cái khôn đem bó rọ

Mới mở mắt đã thấy đầy gian khó
Đến tối mò cái khổ lại chồng thêm
Có những khi đang ngủ nó nổi lên
Thành giấc mơ hãi hùng lo trời chết

Khô với nghèo ngày càng thêm đan kết
Tháng năm dài chờ dần thở hết ra
Đi đó đây nhìn cuộc sống của người ta
Về vừa tới xó nhà trông phát quái

Người cùng khôn cái nghèo đeo cái dại
Mới có câu cái khó bó cái khôn”
Theo thời gian thêm ứ đọng dập dồn
Tiền với bạc chẳng bao giờ dính túi

Vậy mà suốt đời sớm hôm cặm cụi
Mái nhà tranh đắp vá đám ruộng cần
Khi thất mùa phải lo chạy cân đong
Khi bệnh hoạn nằm lì không thang thuốc

Người dư dả nói sao nghe mướt rướt
Đâu phải tôi chỉ an phận thủ thường
Không có tiền làm sao chải với bương
Đã vay mượn vài phen lời sanh lỗ

Trả không nổi nên đày thêm cái khổ
Số khổ nghèo còn lớn hơn số không
Còn nặng hơn đeo tù ngục cùm gông
Không xiềng xích mà cả đời tù túng

Người nghèo khổ còn hơn người giam lỏng
Còn hơn người vỡ nợ thở không ra
Chuyện nợ kia càng khôn khổ thấy bà
Nên lui thúi xó nhà ôm thân phận !

Không thành danh cũng thành nhân em nhé !

Tháng 5-2005

Người em nhỏ, đang làm gì, đứng đó
Sao buồn buồn, dáng tư lự, đăm chiêu
Hay nhìn đời giữa gió tấp muôn chiều
Cái tuổi trẻ của em, nhiều ái ngại

Đời là cuộc trường chinh ngàn quan ải
Sống là cuộc phiêu hành vạn chông gai
Ai cũng như ai, rồi cứ thế, miệt mài
Và mỗi kẻ, một cuộc đời, tiến bước

Vì lớn hơn em, nên tôi đi trước
Vì nhỏ hơn tôi, em sẽ đi sau
Cùng nhân gian nhưng sẽ chẳng giống nhau
Vốn đã khác bởi mỗi người một vẻ

Đã bước đi, phải đôi lần vấp té
Vấp té rồi, thì lại phải đứng lên
Đừng sợ lo, mà nằm đó, ngủ quên
Đời, phải biết thành công nhờ thất bại

Em cứ giữ con thuyền và vững lái
Nước muôn sông, đời muôn nẻo, để đi
Sống trong đời đừng có ái ngại chi
Em cứ sống, rồi ra, em sẽ biết

Em cứ sống như lòng em đã quyết
Cứ bước đi rồi sẽ đến, em ơi
Khi đã mang một kiếp sống con người
Không thành danh cũng thành nhân, em nhé !

Ngày qua, như một cơn mơ !

Tháng 5-2005

Ngày qua, rồi đã đi đâu
Sao tìm lại được bóng câu xa mờ
Ngày qua, như một cơn mơ
Dọc đường trôi nổi bên bờ bụi bay
Ngày qua, qua mãi ai hay

Rong rêu dĩ vãng phủ dày gió sương
Ngày qua, ngọn cỏ bên đường
Bước đi bước để bước vương dấu giày
Ngày qua, chiếc lá vàng bay
Rụng rơi mây lá, vàng bay lá vàng
Ngày qua, mây gởi lên ngàn
Trăng sao mờ nhạt lang thang phương trời
Ngày qua, chìm nổi chơi vơi
Hoa trôi man mác, nước trôi hững hờ
Ngày qua, đã mất bao giờ
Phải chi đừng đến bao giờ ngày qua
Thì ta còn có bên ta
Thời gian đừng đến, ngày qua sao về
Ngày qua, như một cơn mê
Bỗng choàng thức giấc, bốn bề đã qua.

Kê đầu gối trắng !

Tháng 5-2005

Cho tôi tìm lại ngày qua
Để trông dĩ vãng đã xa đâu rồi
Cho tôi tìm lại cuộc đời
Những ngày xưa cũ lên đồi rêu phong
Cho tôi tìm lại bên dòng
Thuyền xa bến nước còn mong đôi bờ
Cho tôi tìm lại giấc mơ
Khi đang ngái ngủ vật vờ đêm qua
Cho tôi tìm lại mái nhà
Đường xưa lối ngõ ngàn xa đi về
Cho tôi tìm lại ước thề
Những khi nào đó còn chưa toại nguyện
Cho tôi một giấc ngủ yên
Để quên tất cả giữa miền hoang vu
Cho tôi tìm lại thiên thu
Của tôi mãi mãi mặc dù chưa qua
Cho tôi tìm giải ngân hà
Có vì tinh tú ngàn xa chưa về
Tay ôm giấc điệp mân mê
Vàng trắng nghiêng bóng nằm kê gối đầu
Canh dài tỉnh mộng đêm thâu
Vàng trắng còn đó kê đầu gối trắng.

Trăm năm chi nữa, đón mời thế nhân !

Tháng 5-2005

Canh dài nói chuyện đêm thâu
Sao nghe đến cả tinh cầu lặng yên
Canh dài thời khắc nối liền
Sao nghe quán trọ giữa miền hoang vu
Một đêm rơi vực thâm u
Ba đêm lên đỉnh thiên thu riêng mình
Nghe từng âm vọng rung rinh
Nghe từng làn gió lung linh mịt mờ
Vàng trắng khi tỏ khi mờ
Ngàn sao xa tít vật vờ ngàn xa
Một đêm, qua nữa chưa qua
Sao lu chưa tắt, trăng tà chưa vơi
Đêm dài thời khắc rụng rơi
Trăm năm, thôi nhé ! Cuộc đời quá lâu
Đeo chi đá đã đeo sầu
Qua chi mấy khúc nhịp cầu lại qua
Sắc màu gợn sắc chưa pha
Châu còn lẫn đá, ngọc ngà chưa trui
Bao đêm, thức trắng, ê người !!!
Trăm năm chi nữa, đón mời thể nhân !!!

Bao năm đi nữa, Vẫn còn trời quê !

Tháng 5-2005

Trời quê, một cõi xa xưa
Nhớ nhung biết mấy, chưa vừa là sao
Ra đi, một độ thuở nào
Thời gian rụng nhớ vẫn nao nao lòng
Nhớ con sông nhỏ cong cong
Nhớ đồng lúa chín theo dòng tuổi thơ
Nhớ đò đứng đợi hai bờ
Người đi người đến lơ thơ sáng chiều
Nhớ trời quê vắng cô liêu
Nhớ em bé nhỏ thả diều kéo dây
Đêm về, bóng tối khép mây
Trăng sao khép cả chưa đầy không gian
Còn không xóm nhỏ thôn làng
Mái tranh nhà khói chứa chan đêm ngày
Trời quê cứ thế, còn đây
Tình quê cứ thế, đến nay chưa tròn
Đi-về, bao chuyến héo hon
Về-đi, bao chuyến, hao mòn bờ mi
Đi-về, đưa tiễn về-đi

Đi về cũng nhớ, về đi cũng buồn
Ô hay ! uống nước nhớ nguồn
Ô hay ! cây cội, tròn vuông vuông tròn
Chôn nhau, cắt rốn, tấm son
Bao nhiêu năm nữa, vẫn còn trời quê !

Thương người phế binh !

*(Viết để thương người phế binh, và cảm ơn
đến những ai còn nghĩ đến người phế binh).*

Tháng 5-2005

Tôi thấy rồi anh, lê đôi nạn gối
Tôi thấy rồi anh, rê chiếc xe lăn
Chinh chiến qua rồi, ai thương ai nhớ
Thân phận phế binh, một kiếp nhục nhằn

Tôi thấy rồi anh, người mất một tay
Tôi thấy rồi anh, người mất một chân
Một tay xin nhớ, ôi cuộc chiến này
Một chân xin nhớ, ai người chinh nhân

Tôi thấy rồi anh, người mất đôi tay
Tôi thấy rồi anh, người mất đôi chân
Lết lê từ đó, ngày lại qua ngày
Khổ đau từ đó, thân chẳng toàn thân

Làm trai khi đất nước đao binh
Gìn giữ quê hương phó phận mình
Người thác, cho tròn hồn lịch sử
Người còn, dù chẳng vẹn thân hình

Một thuở chiến bào bay khói lửa
Một thời oanh liệt chí hùng anh
Một phần thân thể non sông giữ
Một phế binh già nhớ tuổi xanh

Chinh chiến qua rồi ai nhớ thương
Ngày xưa vì nước gọi lên đường
Ngày nay vì nước ôm thân phận
Khắp cả miền quê đến phố phường

Phế binh, in ấn khắp gần xa
Mặt báo, cấp bi, rải mọi nhà
Còn chiếu thành phim cho rõ ảnh
Cảm ơn người nhắn gửi dùm ta.

Hãy nói dùm tôi !

Tháng 5-2005

Hãy nói dùm tôi,
Quê hương mình sao còn nhiều gian khổ
Người dân tôi, còn đợi đến bao giờ
Tâm thân gầy, đong tàn tạ xác xơ
Tâm trí mỏi, đầy những khoen vết tích

Hãy nói dùm tôi,
Dòng nghiêng ngựa, ngựa nghiêng thuận nghịch
Đừng phóng lao, mà hàn gấn đau thương
Đừng đắp mô, mà san phẳng mọi đường
Vượt ghềnh thác, bắc nhịp cầu dẫn bước

Hãy nói dùm tôi,
Dòng chuyển hóa, người sau nương kẻ trước
Biết noi gương, và tránh những lỗi lầm
Biết lắng nghe những tiếng nói âm thầm
Để chinh trang mọi đường đi nước bước

Hãy nói dùm tôi,
Từ thẳng Cu con Hēm, khi được lên quyền chức
Năm quyền uy tế thế, chứ không cậy uy quyền
An dân, bình thiên hạ, là tiếng nói thiêng liêng
Chứ không phải, ngồi mát ăn bát vàng, rệu rã

Hãy nói dùm tôi,
Đội đá vá trời, dù ngàn năm cũng vá
Lấp biển đời non, dù muôn vạn chẳng sòn
Đường đi khó, khó mấy cũng đi, mới rõ thiệt hơn
Sức tiếp sức, người tiếp người và trao từng thế hệ

Hãy nói dùm tôi,
Của anh, của chị, của em, của tôi, dù ai cũng thế
Đất nước này, non sông này, không phải của riêng ai
Mỗi chúng ta, chẳng qua chỉ là những gạch nối dài
Cùng tác tạo, cùng đẩy xô giữa dòng lịch sử.
